

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

18. DUBNA 2004

Z obsahu:

Chvalozpěv vykoupených

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
31. března 2004
- strana 2 -

Sestra Yvonne-Aimeé od Ježíše

Velká mystička - generální
představená - národní
hrdinka Francie
- strana 4 -

Ve stínu ideologické propagandy

Mezinárodní populační
politika - třicet let
podvodu
- strana 7 -

Boží milosrdenství - poslední záchranná kotva před Božím hněvem

- strana 9 -

Křesťané, muslimové a „náboženství laicismu“

- strana 10 -

Pedofilie na postupu?

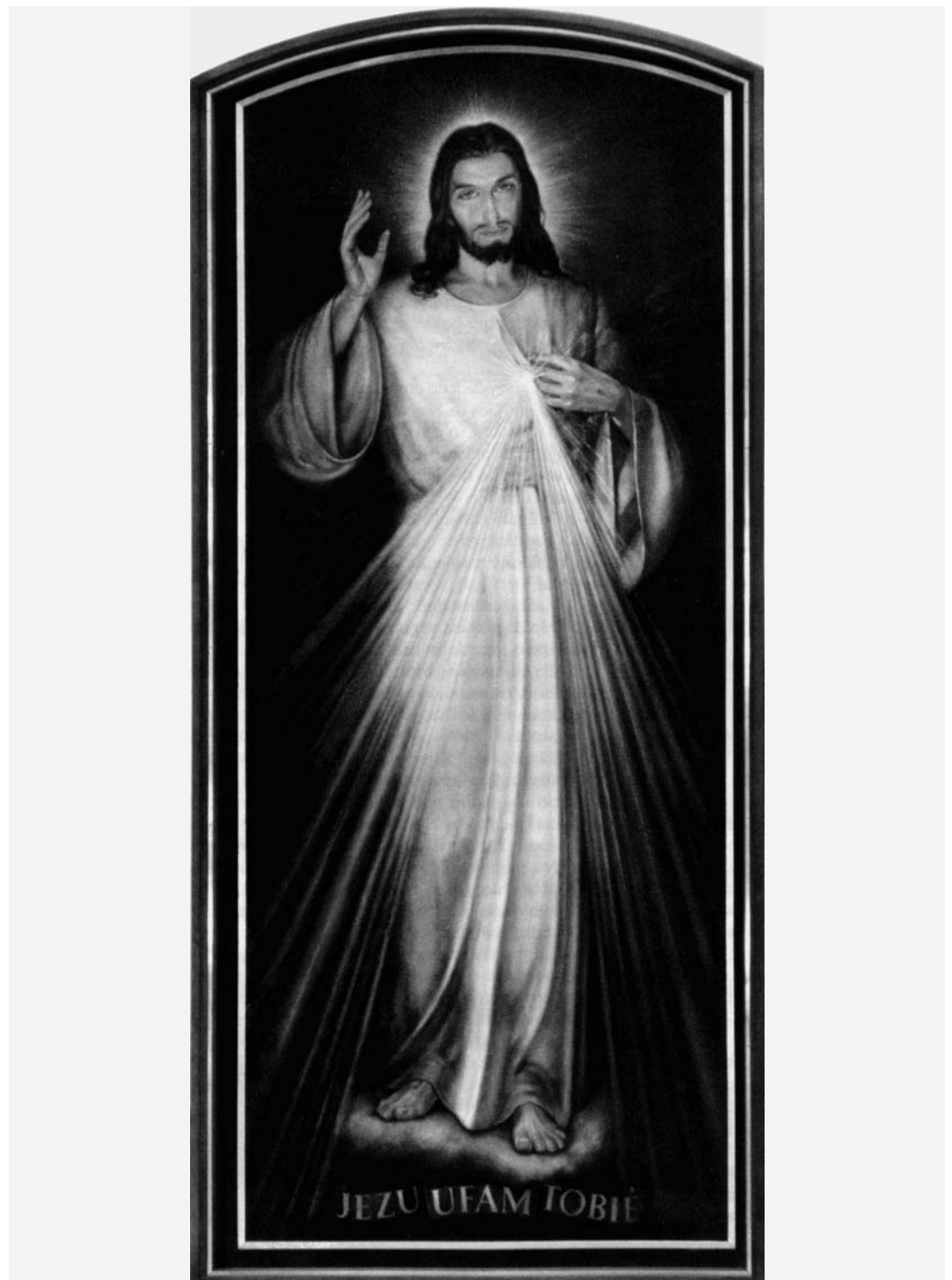
- strana 12 -

Mlčet znamená souhlasit

Mládež z celého světa
spojuje svůj hlas
- strana 13 -

Odpověď na námítky proti filmu

„Umučení Krista“
- strana 16 -

EDITORIAL

Již léta se vedou uvnitř Církve diskuse o tom, co je příčinou rozdělení a neshod uvnitř Božího lidu i mezi jeho pastýři. Mluví se v této souvislosti o tzv. polarizaci. Pokusy překlenout toto rozdělení zatím ztroskotávají již v zárodku na skutečnosti tzv. **babylonského efektu**: chybí tu společná řeč, která by umožnila porozumění. Optika vnímání a interpretace mnoha skutečností, včetně základních otázek víry, je natolik odlišná, že jedni neví, o čem mluví druzí.

Do tohoto rozdělení a diskuse vstoupila nečekaně někdejší hollywoodská hvězda svou nevšední výpovědí, která je **veřejným vyznáním víry v nekonečné Boží milosrdenství**. Ještě dříve, než se film Me-la Gibsona „Umučení Krista“ objevil na plátnech kin na celém světě, bylo zcela jasné, že rozděluje. Působí podobně jako lakmusový papírek, který se používá v chemii na rozpoznání zásaditých sloučenin od kyselin. Jedněm v hlavách a srdcích modrá a druhým červená. (Jak by také ne, když vyšly najevo i takové skutečnosti, že na vzniku tohoto filmu sehrály svou roli takéové fenomény, které evidentně „polarizují“, jako jsou soukromá zjevení, Medjugorje či tradiční latinská mše.) Jenže výstupem z této příměsi „předkoncilní zaostalosti“ není nějaký bigotní barvotisk, ale drastická výpověď o neoddiskutovatelné skutečnosti: o krutosti a bezohlednosti a smrtelném nebezpečí lidského hříchu, proti kterému se postavila neoblomná Boží láska a milosrdenství v podobě nelidsky zdeptaného Božího Syna, se kterým hříšný člověk smývá v krvavých jatkách jako s odporným hadrem.

Proč je kolem filmu tolik sporů? Tento film vlastně nepřináší vůbec nic nového nebo neznámého. Jen nám díky moderním prostředkům umožňuje vidět velice názorně a konkrétně to, co jsme si nepřipouštěli, zastírali nebo zlehčovali nebo co jsme přímo záměrně nechťeli vidět za prostými texty evangelia. Násilí, které se nám

Pokračování na str. 17

Chvalozpěv vykoupených (Zj 4,11; 5,9.10.12)

Kantikum, které jsme právě slyšeli a o kterém budeme rozjímat, je součástí liturgie nešpor, jejichž žalmy postupně komentujeme v našich týdenních katechezích. Jak se v liturgické praxi často stává, některé modlitební skladby se rodí syntetickou kombinací biblických fragmentů, které patří do širších celků.

Velkolepý nebeský triumf

V našem případě jsou ze 4. a 5. kapitoly Zjevení vzaty některé verše, které vykreslují slavnostní a velkolepou nebeskou scénu. Uprostřed se tyčí trůn, na kterém sedí sám Bůh, jehož jméno z úcty není vysloveno (srov. Zj 4,2). Dále se na tento trůn posadí Beránek, symbol zmrtvýchvstalého Krista: mluví se tu totiž o *Beránkovi, který byl zabit*, ale který stojí vzpřímeně, živý a slavný.

Kolem těchto dvou božských postav jsou shromážděny kury nebeského dvora, představované čtyřmi *živými bytostmi* (4,6), které snad připomínají anděly božské přítomnosti v hlavních stranách všehomíru, a *čtyřadvaceti starci* (4,4). V řeckém termínu jsou to kněží, totiž hlavy křesťanského společenství, jejichž počet sestává jednak z dvanácti izraelských kmenů, jednak z dvanácti apoštolů; představuje tedy syntézu první a druhé smlouvy.

Knihy dějin

Toto shromáždění Božího lidu zpívá Hospodinu hymnus a vyzvedá *slávu, čest a moc*, které se projeví v aktu stvoření vesmíru (srov. 4,11). Na tomto místě se uvádí symbol obzvláště významný, řecky biblion, tzn. *knihy*, která je ovšem zcela nepřístupná: nese totiž sedm pečeti, které brání v její četbě (srov. 5,1).

Jedná se tedy o skryté prorocké. Tato kniha obsahuje celou řadu božských ustanovení, která se

mají uskutečnit v lidských dějinách, aby dala zavládnout dokonalé spravedlnosti. Jestliže tato kniha zůstává zapečetěna, tato ustanovení není možno poznat ani uskutečnit a zlo se bude nadále šířit a utlačovat věřící. Je zde tedy zapotřebí oprávněného zásahu: jeho vykonavatelem bude právě obětovaný a zmrtvýchvstalý Beránek. *On je hoden vzít svitek a rozlomit jeho pečeti* (srov. 5,9).

Kristus je velkým vykladačem a pánem dějin, který zjevuje skrytou nit Božího působení, která jimi prochází.

Pramen Kristovy moci a naší důstojnosti

Hymnus pokračuje tím, že označuje, jaký je základ Kristovy moci nad dějinami. Tento základ není nic jiného než velikonoční tajemství (srov. 5,9–10): Kristus byl *zabit* a jeho krev *vykoupila* celé lidstvo z moci zla. Výraz *vy-*

razňuje, že Boží lid, Bohem vykoupený, byl ustanoven za krále a kněze, kteří mají střežit a posvěcovat celé stvoření. Je to posvěcení, jehož zdrojem je Kristova Pascha a uskutečňuje se ve křtu (srov. 1 Petr 2,9). Z toho pramení výzva Církvi, aby si byla vědoma své důstojnosti a svého poslání.

Ovoce Beránkovy oběti

Křesťanská tradice trvale používala pro Krista obraz velikonočního beránka. Poslechněme si slova jednoho biskupa z druhého století, Melitona ze Sard, města v Malé Asii, který se takto vyjadřuje ve své velikonoční homilii: „Kristus přichází z nebe na zem z lásky k trpícímu lidstvu, odívá se do naší přirozenosti v panenském lůně a rodí se jako člověk. ... On je jako beránek, který byl odnesen, a jako beránek byl poražen, a tak nás vysvobodil z otroctví světa. ... On nás převedl z otroctví ke svobodě, z temnot do světla, ze smrti k životu, z útisku k věčnému králování; učinil z nás nové kněžstvo a lid provždy vyvolený, ... on je beránek němý, poražený syn Marie, ovečky bez poskvrny. On byl vzat ze stáda, odveden na smrt, večer obětován, v noci pohřben“ (n. 66–71: SC 123, s. 96–100).

Nakonec sám Kristus, obětovaný Beránek, se obrací se svou výzvou ke všem národům: „Přijďte tedy vy, všechna lidská plemena, která jste polapena hříchy, a obdržíte odpuštění hříchů. Já jsem totiž vaše vykoupení, já jsem Pascha spásy, já jsem beránek za vás obětovaný, já jsem vaše vysvobození, vaše cesta, vaše vzkříšení, já jsem vaše světlo, vaše spása, já váš král. Já jsem vás přivedl k nebeským výšinám, já jsem vám ukázal Otce, který je od věčnosti, já vás vzkřísím svou pravíci“ (103, tamt. s. 122).

*Bolletino Vaticano 31. 3. 2004
Mezitaluky redakce Světla*

koupit navazuje na Exodus, na osvobození Izraele z egyptského otroctví. Pro starověké zákonodárství povinnost vykoupit náležela nejbližšímu příbuznému. V případě lidu to byl sám Bůh, který nazval Izraele svým *prvorozeným* (Ex 4,22).

Kristus pak naplňuje toto dílo pro celé lidstvo. Vykoupení, které způsobil, má nejen funkci našeho vysvobození z minulého zla, uzdravení ran a odstranění naší bíd. Kristus nám dává nové vnitřní bytí, činí nás kněžími a králi, účastníky své vlastní důstojnosti.

V narážce na slova, která Bůh pronesl na Sinaji (srov. Ex 19,6; Zj 1,6), hymnus zdů-

Boží posláni a dar

Zamyšlení nad úryvkem Jan 20,19-31

Jako mě poslal Otec, i já posílám vás

Apoštolové, kteří se v noci utrpení rozprchli jako ovce bez pastýře, jsou opět shromážděni na bezpečném místě. Odeber se za nimi do Večeřadla, abys mohl být svědkem jejich sklíčenosti, jejich obav a velké nejistoty. Oddělili se od okolního světa zavřenými dveřmi. Přivedl je sem především strach, ale právě taková odloučenost a usebranost je nejlepším způsobem, jak se připravit na opětovné setkání s Pánem.

Uplnuly již dvě nekonečné noci a blíží se třetí po znepokojující neděli. Slyšeli ráno zprávu žen, Petr a Jan viděli osobně prázdný hrob, ale to vše jen zvyšuje jejich nejistotu. Události od čtvrtého večera byly příliš překotné a šokující a znamenaly především úplné zhroucení všech jejich představ a očekávání. V dlouhých hodinách osamocení se musí zamýšlet nad sebou a zpytovat svědomí.

To, co je nejvíce tíží, je obava, že ztratili Ježíše. Prožili v jeho společnosti celé tři roky. Za tu dobu se pro ně jeho společnost stala tak samozřejmá, že si život bez něho nedovedou představit. Skutečnost, že už není v hrobě, je nijak nezbavuje úzkosti. Jestliže vstal, kam odešel? Proč se nevrací mezi ně? Více než strach ze židů začíná převládat strach, že tu ztrátu sami zavini. Otřes, který prožili, je příliš velký, než aby si dokázali uvědomit, že se vlastně nestalo vůbec nic, co by jim Ježíš nebyl podrobně předpověděl. Jestliže nepochopili to, co prožili a viděli na vlastní oči, tím méně mohou pochopit, že oslavený Pán může být nejbližší právě tehdy, když jeho přítomnost vůbec necítíme. Boží blízkost se neměří našimi pocity.

Aby ses důvěrně spojil s Bohem, nestačí, že on je ti blízko. I ty se musíš přiblížit k Bohu. Přiblížit se k němu znamená odejít od sebe, a to můžeš někdy prožívat opravdu bolestně. Ale nepropadej strachu. Pán, který je ve skutečnosti tak blízko, nedovolí, abys byl zkoušen nad své síly. V pravý čas ti zjeví svou přítomnost, aby ti ukázal v novém a dosud netušeném světle své svaté záměry a tvoje nové a vznešené posláni.

Až se dokonale naplní nezbytná lekce temnot a opuštěnosti, stane Pán slavně uprostřed svých nejdražších.

Pokoj vám!

Nejsou to stejná slova, jakými se loučil před třemi dny? *Pokoj svůj vám dávám, nermuťte se a nebojte se... Řekl jsem vám to, abyste uvěřili, až se to stane...?*

„Nyní se to stalo, a proto buďte klidní. Dílo, pro které jste opustili všechno a šli za mnou,

dále pokračuje. Jsem s vámi a vy se mnou. Podívejte se na mě, že jsem to já. Až do skonání věků ponese na svém těle, čím mě poznamenali. Jsou to slavné znaky mého vítězství. Prorazili mi ruce a nohy, probodli můj bok, ale já jsem živ. Před třemi dny jste si mysleli, že mi věříte, ale já jsem vám předpověděl, že se *rozprchnete a necháte mě samotného. Ale buďte dobré mysli. Přináším vám odpuštění a pokoj. Nyní věříte?*

Vím, že *jste mě milovali a uvěřili, že jsem vyšel od Boha. Můj Otec sám vás miluje. Ta láska, kterou Otec miluje mne, je ve vás. Nyní prožíváte radost a pokoj z milosti odpuštění – z opětovného shledání se mnou. Pro tento pokoj a pro tuto radost jsem přišel na svět a vy půjdete v mých šlépějích. Budete pokračovat v tom, co jste viděli u mne. Já jsem chodil a dobře činil, odpouštěl hříchy a zaháněl zlé duchy. To je jediné, čeho je zapotřebí, nyní je řada na vás. Půjdete a budete hledat, co zahynulo, půjdete hledat všechny ztracené ovce. Budete rozdávatelemi milosrdné lásky mého nebeského Otce. Budete lidem předávat ovoce mého utrpení a mé smrti. Budete odpouštět hříchy, aby lidé měli život a měli ho v hojnosti.*

Chápete, co jsem vám učinil?“

A ty, chápeš, čeho jsi svědkem? Nyní víš, co Ježíše vedlo, když se dal zajmout, ponížit, odsoudit, zmučít, ukřižovat, probodnout, pohřbit. Šlo mu o to, abys měl stále dokořán otevřený a přístupný nevyčerpatelný poklad Otcovy milosrdné lásky. Aby každý, kdo *zhřešil proti nebi a proti Bohu*, mohl zase *vstát a jít k Otci*. To je to první a nejdůležitější, co jim přišel svěřit po bolestných hodinách očisťujícího odloučení.

To, co židé tak zazlívají Ježíšovi, budou nyní konat ti, které si posvětil svým dechem. Budou kajícím předávat jistotu: *Odpouštějí se ti hříchy. Kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh?* Jsi tedy svědkem, jak se Bůh jako by nedočkavě **dělí o svou božskou moc** s těmito slabými, ustrašenými, pochybujícími muži, jen abys měl jistotu, že se ti dostává od Otce odpuštění.

Poklekni Ježíši k nohám a vyznej z celého srdce: *Můj Pán a můj Bůh!* Bez ustání mu děkuj za veliký spasitelný dar Božího milosrdenství, děkuj mu za nekonečné řady těch, kteří uposlechli a uposlechnou jeho volání, opouští všechno a dávají se mu k dispozici, aby předdávali jistotu jeho odpuštění. Děkuj mu za ty nekonečné řady kajících, kterým se z jejich rukou dostává daru rozhřešení. Děkuj mu za všechny hříchy, které utonuly a ještě utonou v bezedném moři Božího milosrdenství.

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5,12-16

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podlouhbi. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou.

Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a nosítka, aby až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

2. čtení – Zj 1,9-11a.12-13.17-19

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i vytrvalosti v Ježíši, dostal jsem se pro (hlásání) Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. (A jednou) v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“

Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem.

Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

Evangelium – Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stal se mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Pokračování na str. 15

Bernardeta Soubirousová

(Marie Bernard Soubirous)

* 17. února 1844 v Lurdech,

† 16. dubna 1879 v Nevers

Dvě místa ve Francii jsou nerozlučně spjata se jménem Bernardety Soubirousové: Lurdy v Pyrenejských horách a Nevers na Loire ve střední Francii. Lurdy se staly jedním z nejslavnějších poutních míst díky událostem, které se zde přihodily dceři zchudlého mlynáře, které se zjevila Paní několik dní před jejími čtrnáctými narozeninami v jeskyni nedaleko Lurd. Následovalo 17 dalších zjevení, při kterých se Paní představila jako Neposkvrněné početí. Dala v jeskyni vytrysknout zázračnému prameni a poručila, aby se u jeskyně vybuďoval kostel a konaly pouti.

Po posledním zjevení 16. července 1858 žila Bernardeta jako obyčejné děvče, jako by se nic nestalo. 7 července 1866 vstoupila do kláštera neverských sester. Vytrpěla zde mnoho od spolušestery i představených, nejvíce však v důsledku vlastních neduhů a nemocí. Zemřela 16. dubna 1879 ve věku 35 let zcela vyčerpaná s těmito slovy: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za mě ubohou hříšnici.“ Její tělesné ostatky zůstaly dodnes zcela neporušené a je možno je vidět ve skleněné rakvi v kostele sv. Gildarda v Nevers. Pius XI. jí 8. prosince 1933 prohlásil za svatou.

Sestra Yvonne-Aimée od Ježíše

Velká mystička – generální představená – národní hrdinka

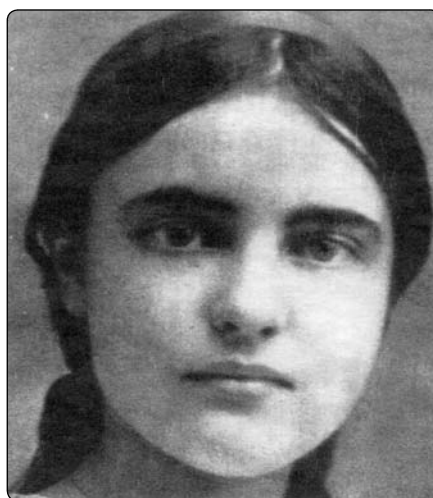
Yvonne Beauvaisová (1901–1951), od roku 1927 sestra Yvonne-Aimée od Ježíše milosrdných sester augustiniánek, byla zakladatelkou a první generální představenou federace klášterů svého řádu. Ve Francii je matka Yvonne-Aimée vyznamenána titulem „Národní hrdina“, protože s nasazením vlastního života zachránila mnoho životů bojovníků odporu proti nacistické okupaci. To je ovšem jen viditelná část jejího života, prožitého v úplné odevzdanosti Bohu.

Pocházela z měšťanské rodiny a narodila se na svátek Panny Marie Karmelské 1901 v Markt-flecken Mayenne. Její otec, státní úředník, smrtelně onemocněl na jaře 1904. Jeho přítel, pro kterého byl ručitelem, nemohl zaplatit pohledávku, a to znamenalo, že se rodina Bauvais ocitla na mizině. Kam měla ovdovělá matka se dvěma dcerami jít? Její otec Aldric Brulé jí otevřel svůj dům v Le Mans. Matka získala místo učitelky v Boulogne-sur-Mer a Yvonne proti své vůli musela zůstat v Le Mans. Každý večer jí její teta četla ze životopisů svatých o světcích, který měl ten den svátek. „Byla jsem mlsná huba a pyšná,“ vyznala. Když nastoupila do školy prohlásila: „Byla jsem smutná, že jsem musela čekat pět let, než jsem mohla přijmout Ježíše do svého srdce... Byla jsem si jista, že pro něho přinesu mnoho obětí a že musím umrtvovat svoji nedobrou povahu.“

Když šla kolem kostela, říkala: „Milý Ježíši, opusť svůj svatostánek a pojď do mého srdce!“ Prarodiče měli prasátko-pokladničku, do kterého spořili peníze pro chudé. „Ježíš mi dal do srdce velkou lásku k chudým... Proto jsem je objímala a říkala jim: „Mám vás ráda.““

Její zcela samozřejmě sebezapírání se stalo obecně známé. Již v dětství jí stihalo nepochopení, neúspěchy, falešná obvinění (např. dvakrát kvůli krádeži) a různé jiné těžkosti, a to až do roku 1943. Sestry křesťanské výchovy v Argentanu ustanovily Yvonninu matku ředitelkou „Institutu Jany z Arku“. Yvonna byla do tohoto přísného inter-

nátu přijata jako žačka. „Matka byla velice zaneprázdněná a nemohla se o mě starat.“ Po její první svatě zpovědi nebylo pro ni umrtvování cizí slovo. Dokázala snášet bolesti a byla vždy přívětivá a veselá.

Yvonne Beauvaisová (foto z r. 1916)

V roce 1909 se paní Beauvaisová se svými dvěma dcerami přestěhovala do Toulou, protože zde dostala místo vedoucí penzionátu, které jí dovolovalo více pečovat o rodinu. K prvnímu svatému přijímání se Yvonne připravovala se sv. Terezičkou: „Ježíšku a nevinné děti, nedovolte, abych se někdy dopustila jediného těžkého hříchu. Raději mě nechejte umřít...“ „Při dikůvzdání ke mně Ježíš mnoho promlouval. Ukazoval na moje chyby. Ty všechny měly svůj kořen v mém sebeuspokojení: koketérie, špatná nálada, neposlušnost, pýcha atd. V každé těžkosti a s každou bolestí jsem šla do kostela, aby mě potěšil.“ V červnu 1913 se rodina odstěhovala do Paříže. Její matka převzala účetnictví ve škole Saint-Marie. Na této škole se velmi vyznamenala Yvonnin-

na starší sestra a ona sama stála jakoby stranou. Trápily ji časté bolesti hlavy. Jako 18letá chodila denně do pařížské chudinské čtvrti. V roce 1919 našla jednoho kojence a jeho matku, oba na smrt nemocné. „Pokřtila jsem dítě, matka ještě několik měsíců žila. Po její smrti jsem se nějakou dobu starala o malého Denise.“ Od roku 1920 pracovala u své matky jako úřednice a svoji mzdu dávala chudým. Cítila se být Ježíšem poslána k chudým. Každý z těch hladovějících přátel, kterého navštívila alespoň jednou za týden, byl pro ni zdrojem bezmezné obětavosti a lásky. Všechny objímala. Prala jim a žehlila prádlo, vařila... chodila na nákupy.

Její matka se rozhodla, že ji vdá. Yvonne se utekla k jezuitovi P. Trégardovi: „Ale vždyť vy jste stvořena pro manželství!“

Po patnácti měsících bolestiplného období zasnub napsala svému snoubenci Robertovi: „Bůh má první místo v mém srdci... Odpusť mi, ale nechej mě jít.“ Jak došlo k tomuto zrušení zasnoubení?

Koncem roku 1921 onemocněla na paratyfus. Od března do začátku září byla v nemocnici sester augustiniánek od Ježíšova milosrdenství v Males-troit. Koncem července slyšela třikrát volání podobně jako malý Samuel v 1. knize Samuelově (3,4): „Chceš to nést?“ „Ó ano, Pane,“ odpověděla. „Buď opuštěnou duší. Vezmi na sebe zkoušky, které ti pošlu, jako velkou milost a velkou přízeň... Podívej se na mě: Miluji tě. Stačí ti tvému

CENA KARLA VELIKÉHO JANU PAVLU II.

srdci?“ „Ó ano, Pane, miluji tě.“ V létě 1922 dostala mnoho dalších znamení od Ježíše: slovní vyjádření lásky, lilie, květiny, prsteny a vůně, při kterých mohla myslet na mystické zasnoubení s Ježíšem. Ježíš jí prosil o smírné utrpení za konkrétní duše, tak např. 18. června: „Já ho miluji a on mi působí utrpení,“ svěřil jí Ježíš. „Trp za něho a za smír a daruj mi ho.“

28. srpna 1922 jí Ježíš řekl: „Konej mnoho úkonů lásky a řekni sestřám, aby to dělaly také. Říkej každé ráno a večer tuto modlitbu: „Ó Ježíši, Králi lásky, důvěřuji Tvé milosrdné dobrotě.““

Tato krátká a prostá modlitba hluboce inspirovala celé společenství, které se tak zaměřilo na lásku. Yvonne pak obdržela poselství pro celou komunitu: „Příčinou rozvratu je pýcha a závist. Ty vyvolávají pletichy a často i lži. Tato nesvornost působí, že společný život vymírá.“ Jelikož sedm sester bylo v Malestroit svědky Yvonniných mimořádných milostí (bilokace a stigmata) a zkoušek, nemohlo zůstat v tajnosti, že Yvonne je mystička, a útržkovitě se to dověděla i církevní vrchnost. K nejtěžším zkouškám patřily ďábelské útoky (Pán mi poslal pokořující utrpení, abych byla posedlá ďáblem) a místní biskup jí zakázal odejít do Malestroit. Velice trpěla opakovanými zákazy po dobu pěti let, protože od roku 1922 si byla jista svým povoláním jako augustiniánka. Nakonec bylo povoleno těžce nemocné sestře, aby byla osm týdnů na klinice v Malestroit, až jí konečně byla povolena obláčka (10. 9. 1927). „Z počátku jsem nemilovala klausuru, ale zvolila jsem si ji, protože jsem si byla jista, že On mě tam chtěl mít. Později jsem pochopila, že klausura nebo duch klausury je strážcem vnitřního života, usebranosť a modlitby.“

Ještě předtím, než složila věčné sliby (29. 9. 1931), založila řádový časopis s titulem „Augusti-

Jan Pavel II. převzal 25. března v Klementinském sále z rukou zástupců města Cáchy a Karlovy nadace jako mimořádné vyznamenání medaili Karla Velikého. Jak řekl primátor města Cáchy Jürgen Linden, je toto vyznamenání oceněním toho, že Jan Pavel II. „vynikajícím způsobem svým životem ztělesňuje pro nás evropské hodnoty, zvláště úctu k lidské důstojnosti a svobodě, rovnosti a solidaritě a lidskému soucítění. Váš apel na přijetí zmínky o Bohu v evropské ústavě navazuje na židovsko-křesťanské tradice našeho původu a je zakořeněn v přesvědčení, že Evropa bez míru a smířící role církve ztrácí svou tvůrčí sílu. Pouhé profánní obsahy nemohou dát lidem žádnou orientaci.“

Řečník také ocenil úsilí papeže o mezináboženský dialog s židy a muslimy, který je předpokladem pro vnitřní mír v Evropě a v našich velmi rozmanitě složených městech.

Papež v poděkování hovořil o své vysněné podobě sjednocené Evropy: „Jaká je to Evropa, kterou si dnes člověk musí vysnit? Myslím na Evropu bez sobeckých nacionalismů, ve které se národy vnímají jako životná střediska kulturního bohatství. Myslím na Evropu, ve které nejsou velké vydobytky vědy, hospodářství a sociálního pokroku zaměřeny na pusty konzumismus, nýbrž na službu lidem, kteří mají nouzi, a na solidární pomoc jiným zemím, které rovněž sledují cíl sociální jistoty.“

„Evropa, která mi tane na mysli, je politická – nebo ještě lépe – duchovní jednota, ve které křesťanští politikové všech zemí jednájí s vědomím lidského bohatství, které přináší víra.“ Podle vyjádření Jana Pavla II. se Svatý stolec od začátku angažoval v procesu sjednocení Evropy.

Z dosavadních nositelů ceny Karla Velikého byl přítomen mezi jinými 88letý zakladatel Taizé bratr Roger.

niánské mládí“ a uvedla do souladu řádová pravidla s církevním právem z roku 1917. Od konce února 1924 prožívala s Pánem jeho utrpení, zvláště korunování trním. Záhy prosila Ježíše, aby ji zbavil všech vnějších zvláštností: „Ráda budu střežit svůj poklad ve skrytosti.“

Starost představených se obracela dále k mimořádným charismatům sestry Yvonne: jejím extázím, stigmatům. Yvonne prosí o „návrat k normálnímu životu“. Obdrží tuto odpověď: „Dopřeji ti to, oč jsi mě prosila... Na nějakou dobu tě zbavuji tvého poslání a měním tvou cestu.“

Pán jí vyzval, aby tuto milost podpořila zvláštním umrtvováním. Spí na zemi, nosí kající pás a prožívá denně bičování.

V roce 1928 představila plány na novou kliniku, které jí svěřil Ježíš. Předá je architektovi a v červnu 1929 je nová klinika otevřena. Nový zповědník Yvonně nevěří: „Jste pyšná, přecitlivělá, vaše fantazie vám představuje, že vidíte a slyšíte to, co neexistuje.“

Od roku 1935 je novicmistyri. V noviciátě je 35 sester. Je to velké břemeno, ale i nevidaný úspěch. Od počátku působí přítomnost silné, ale vlídné osob-

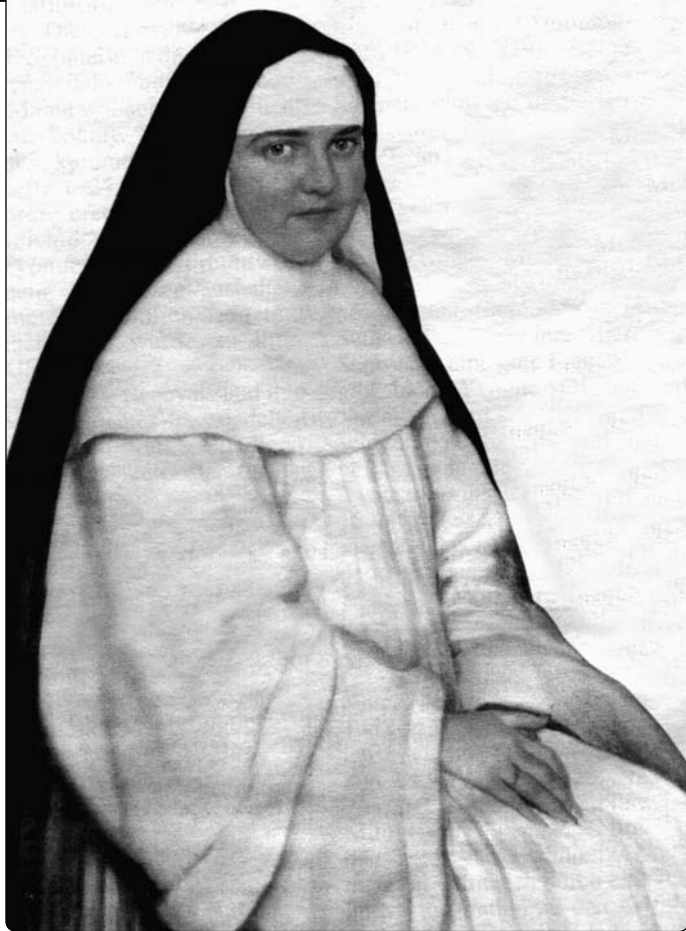
nosti, která rozdává pokoj. Yvonne si vyprosila od Pána milost, aby si neosobovala právo ani na jedno vlákno z duší svých svěřenkyň. Vede je především k lásce k Pánu Ježíši. I přes své mládí má ihned velkou autoritu v důsledku své laskavé dobroty a ctivosti, které z ní vyzařují.

V květnu 1935 byla ve věku 33 let jmenována představenou v Malestroit. Řím jí musel udělit dispens, protože nespĺňovala ještě věkovou hranici.

Především ve válečných letech podporuje matka Yvonne ustavičně praktické spojení řádového života s dílem milosrdné lásky. P. Crété, který byl při prvních obtížích její hlavní oporou, ji podezřívá. V dopise z 15. března 1943 jí vyzval, aby si radikálně položila otázku: „Bylo u vás, dcero, vždy všechno v pořádku? Nenacházíte se v iluzích, oklamaná ďáblem? Kdysi jste byla tak pokorná, ale nyní?“

Jak mohl nevědět o nesmírném břemenu, které matku Yvonne tísní? Vždyť je představenou kláštera a k tomu představenou federace a navíc je válka! Jak mohl ignorovat utrpení těžce nemocné a její nesmírnou odvalu, kterou prokazuje den co den, když dělá možným nemožné? Od roku 1943 začne kněz všude vystupovat s tím, že Yvonne byla oklamána a sama klame. Kristus, kterému se odevzdala, je sám ďábel. Chtěl dosáhnout toho, aby odstoupila sama, nebo byla k tomu donucena.

Yvonne všechno odpouští. „Cítím přesně – přes hlubokou bolest – že nemám nejmenší hořkost vůči němu. Modlím se za něho.“ 5. a 6. června 1943 jede do Quimperu, aby se setkala s tímto knězem. Vystupuje proti ní jako vyšetřující soudce. Ale po hodině se stane zázrak: kněz prosí matku Yvonne o odpuštění. 16. února zatkne matku Yvonne gestapo. Po výslechu a špatném zacházení 17. února jako zázrakem unikne. „25. březen 1943! Jaký dar, milá Panna Maria nám posílá v tento den spásy

Sestra Yvonne-Aimée od Ježše

Němce, aby nás zkonfiskovali.“ Budova s traktem pro hosty se stala mezitím útočištěm partyzánů a parašutistů. Obsazením strašně vzrostlo riziko pro ni i pro komunitu. 1. 4. 1943 píše německému veliteli: „Veliteli, protože jste se usadil pod mojí střechou, důvěřuji Vaší cti a Vaší dobrotě. Nejednejte se mnou jako s nepřítelkyní, i když jsem sto procentní Francouzka.“ 7. února požádal generál Louis Audibert, velitel západního hnutí odporu, o azyl. Počátkem března řekla matka Yvonne generálovi, že zde není v bezpečí. Generál na její radu nedbá. Je zatčen. Ze všech v Malestroit ukrytých partyzánů byli zatčeni on a dva parašutisté. Jeden den po zasvěcení kláštera Panně Marii matkou Yvonne (17. června 1944) přišlo do této oblasti 3000 Němců. Klášter (který sloužil jako útočiště parašutistů) byl obsazen. Šest zraněných Němců přinesli do kliniky k nouzové operaci. 23. června sem bylo dopraveno deset partyzánů a parašutista.

Matka Yvonne píše: „Gestapo, které bylo informováno dvě hodiny nato, obklíčilo klášter a začalo s prohlídkou domu. ...Celý klášter se modlil.“ V půli srpna 1944 byla celá oblast osvobozena. Po skončení války přicházely díky ze všech stran. 22. června přijel generál de Gaulle do Vanes a předal matce Yvonne řád čestné legie. Generál řekl: „Má ctihodná matko, byl jsem informován o vašem chování. Děkuji vám jménem Francie.“ V doprovodném listě k vyznamenání stojí: „Hrdinka s mimořádnou rozhodností a sebeobětováním. Zachránila mnoho zraněných před jistou smrtí. Postavila se čelem proti Němcům s odvahou, která jí vysloužila uznání všech.“

Koncem srpna 1946 se stala generální představenou konfederace 30 klášterů s 1500 sestrami. Po dlouhém a těžkém smírném utrpení odevzdala svou duši svému nebeskému Ženichovi 3. února 1951.

*Z Maria heute 399/2004
přeložil -lš-*

Velký význam Jacquese Maritaina

Piero Viotto vydal v milánské univerzitě 478 stran obsahující slovník Maritainova díla. Smyslem tohoto slovníku je ukázat na nesmírnou službu, jakou Maritain prokázal katolicismu 20. století.

Pro Maritaina není demokracie pouze metodou politického soužití, nýbrž má svou zvláštní etickou hodnotu, protože se zakládá na důstojnosti lidské osoby a na svobodě svědomí. V barokní době byl katolicismus příliš svázán s vládoucí třídou v nejasné alianci mezi trůnem a oltářem. Podle Maritaina nemá časnost chránit duchovno, ale naopak duchovno má být strážcem časného. Demokracie má být jako sociální režim spravedlnosti a rovnosti naplněním evangelia. Mnoho z toho pojal II. vatikánský koncil. Dokumentuje to také korespondence mezi Maritainem a Pavlem VI.

Podle Viotta bylo 20. století stoletím ideologií ovládaných Hegelem jak zleva, tak zprava. Dokonce i Spojené státy byly ovlivněny tímto myšlením o primátu společnosti nad jednotlivcem, jak to je to zřejmé z filozofie Johna Deweyho. Maritain je učitelem pro 21. století. Nahlíží na lidskou osobu jako na základnu společnosti a v plura-

lismu vidí základní význam pro demokratický stát, aniž by upadal do relativismu, protože svědomí musí být svázáno s pravdou, i když nesmí přitom svá morální přesvědčení vnucovat.

I v extrémním případě, že většina přijme nespravedlivý zákon, musí jednotlivec protestovat ve jménu svědomí a pravdy. Relativismus nesmí vytvářet základnu, která popírá pravdu. Jen opravdu demokratický stát dokáže smířit pravdu a svobodu. Na jedné straně tak musí překonávat absolutismus totalitárních států, které se pokoušejí zavést jednu pravdu jako platformu, a na druhé straně překonat také relativismus, který svou liberální platformou pravdu popírá. Stát nemůže být neutrální, **laicismus je také fundamentalismus.**

Maritain je kvalifikovaný a pokrokový zastánce katolicismu. Jeho dílo je přeloženo do všech evropských jazyků, včetně norštiny a chorvatštiny. Někteří katoličtí myslitelé, kteří propadli heideggerovské a husserlovské módě, mu předhazují závislost na tomismu. Maritain však vidí v tomismu pravý existencialismus, který nabízí dostatečnou výzbroj k řešení takových problémů, jakými je dějinný vývoj.

Podle Zenit

PROTI BANALIZACI LITURGIE

Kardinál Ratzinger se vyslovil proti „banalizaci a znesvěcování liturgie“. Z liturgických obřadů se často stávají jen vnější znamení, oloupená o svůj vnitřní význam. Kardinál varoval před obyčejem dělat z obřadů „školní záležitosti“, při které se všechna váha klade na didaktické záležitosti a zavádějí se prvky z jiných náboženství, aby se prý posílil pocit mystéria. Bohoslužba se nesmí změnit na hodinu náboženství. Vyslovil se tak v rámci postních exercicií v Římě.

POPRAVY V ČINĚ

V Číně je podle údajů poslance Chena Zonglina popraveno každoročně na 10 000 lidí. To je pětinašobek všech poprav v ostatních částech světa. V roce 2002 zaznamenala Amnesty International 1000 popravených. Je to poprvé, co byly zveřejněny polooficiální údaje o skutečném rozsahu trestu smrti v Číně.

Ve stínu ideologické propagandy

Mezinárodní populační politika – třicet let podvodu

Opět se objevila vědecká studie, která tvrdí, že nedostatek antikoncepčních prostředků a reprodukční zdravotní péče ve třetím světě jsou odpovědné za třetinu všech nemocí a úmrtí žen ve věku od 15 do 44 let. Studii uveřejnila 4. února 2004 Německá nadace pro světovou populaci (DFSW). Ročně prý chybělo 3,9 mil. \$ na to, aby mohlo být 200 milionů žen zásobeno antikoncepčními prostředky. Tento obnos by zabránil 52 milionům nechtěných otěhotnění, a tak by údajně zachránil 1,5 mil. životů žen a dětí.

Kdyby všichni obyvatelé světa žili na území Severní Ameriky, byla by zde hustota osídlení ještě stále řidší než v dnešní Belgii. Tolik věda. Jak je tomu tedy s explozí přelidnění, před jakou stále varují určité kruhy, aby tak propagovaly potraty, nucenou sterilizaci, ochranné prostředky a kriminalizaci těhotenství? Co vlastně pohání OSN, DSW, Rockefellerovu nadaci a Světovou banku?

Podle časopisu „Der Spiegel“ prohlásila někdejší horlivá bojovnice za „plánování rodiny“ Gro Harlem Brundtlandová, bývalá ministerská předsedkyně Norska a dnes generální ředitelka Světové zdravotnické organizace: „Zatímco průmyslové země nejdříve zbohatly a pak zestárlý, rozvojové země zestárnou dříve, než dosáhnou bohatství.“ Nad těmito problémy se zamýšlí Dr. Hans Thomas, ředitel Lindenthalova institutu v Kolíně n. Rýnem.

V posledním roce je slyšet v OSN zcela nové tóny. V roce 1994 se snažil Fond OSN pro populaci na konferenci v Káhiře získat 17 miliard \$ na antikoncepční prostředky včetně potrátů. „Nyní mnohým lidem svítá, že boj o rozdělení prostředků se v budoucnu bude týkat spíše důchodů a míst ve starobincích, a to nejen v rozvinutých průmyslových zemích, ale překvapivě i v rozvojových zemích“ (Der Spiegel 16/2002). Der Spiegel cituje také Nitina Desai, podsekretáře Kofiho Annana: „Demografové podcenili, jak silně klesá porodnost v zalidněných rozvojových zemích.“

Demografové to nepodcenili, naopak, vždy to předpovídali. Jenže politikové to nechtěli slyšet. Světové populační konference totiž nejsou setkání vědců, ale politiků.

Již více než třicet let je pozornost ke skutečnému vývoji obyvatelstva zastíněna propagandou mezinárodní populační politiky, zaměřené jen na omezení porodnosti v rozvojových zemích.

„Přelidnění“ je relativní

Za typicky „přelidněnou“ zemi se pokládá Bangladěš. V 70. letech byla řeč především o Indii. Je pravdou, že růst populace v rozvojových zemích zůstává

jejich problémy, není však jejich příčinou. Je dosti rozvojových zemí, ve kterých s růstem populace roste i příjem na hlavu. Skutečná nouze hladem (když odhlédneme od válečných a přírodních katastrof) se neobjevuje v hustě zalidněných, nýbrž právě naopak v řídko osídlených oblastech. „Přelidněná“ je tedy pojem velmi relativní. Mohli bychom stejně dobře říci „podrozvinutá“. Řešení je tedy v rozvoji. Ale to, co nejvíce podněcuje k rozvoji, je právě populační tlak.

Někdy je dobré sáhnout po staré knize. V Paderbornu se v roce 1952 objevila kniha s titulem „Ovládnutí života a služba životu“ od jistého J. Kluga. Kniha odrá-

Gro Harlem Brundtlandová, bývalá ministerská předsedkyně Norska a dnes generální ředitelka Světové zdravotnické organizace

ží vědecký stav a veřejné představy doby svého vzniku. Na straně 278 II. svazku píše autor o „bílé smrti“. V protikladu k „černé smrti“ středověkých morů a „červené smrti“ I. světové války bylo „bílou smrtí“ míněno pomalé vymírání v důsledku klesající porodnosti. V Německu se tehdy rodilo ještě 5 dětí na jednu ženu. Ale již v roce 1920 byl tento počet nedostačující k tomu, aby nahradil stárnoucí generaci.

Hororové scénáře

Když anglický král Jiří VI. svolal 3. března 1944 Královskou komisi pro populaci, byl důvodem překvapující pokles růstu obyvatelstva v Anglii. V 18. a 19. století byl podle této komise umož-

něn rychlý růst obyvatelstva v Evropě nadvládou nad tropickými a subtropickými zeměmi, odkud přicházely levné potraviny a suroviny. Nyní vznikla politická starost: evropské obyvatelstvo stagnuje, zatímco kolonie urychlují svůj růst.

Po druhé světové válce se z kolonií staly samostatné rozvojové země. V důsledku rozvoje se tam prodloužil lidský věk. Bylo to vítězství nad předčasnou smrtí, tedy požehnání. Poklesla úmrtnost, zvláště vysoká úmrtnost dětí. To byl důvod rychlého růstu obyvatel ve „Třetím světě“. Lidé neměli více dětí než dříve, ale také ne méně. Nejen počty obyvatel, i hospodářské ukazatele rostly rok od roku.

Průmyslové země to znepokojilo. Od 60. let byla stále na programu médií a politiky propagovaná hesla: „světová populace“, „populační exploze“ a „přelidnění“. Byly publikovány hororové scénáře, podle kterých brzy nemělo být na planetě místo, kam si stoupnout. V 70. – 80. letech se stále našlo dost mladých párů, které „nezodpovědně přiváděly na svět další potomstvo“. Mezinárodní politika začala usilovat o kontrolu porodnosti v rozvojových zemích.

Argumenty a pojmy se mění

Pro celosvětový souhlas s mezinárodní populační politikou byly vydány miliardy a miliardy dolarů: na propagandu, která měla otrást vědomím a vyvolat hrůzu. Veřejně se to zdůvodňovalo nejdříve rostoucí bídou a dalším zbídačováním Třetího

světa. Hlavní důvod prý je v neodpovědném množství narozených dětí.

Byly zveřejňovány a uváděny i další důvody. Ty se ale čas od času měnily. Nejdříve to byl **nedostatek potravin a surovin ve světě**. Od 80. let, když i Indie začala vyvážet potraviny, přišlo na řadu **životní prostředí**. Vrcholná konference v Riu v roce 1992 všem vyjasnila, že 80 % zátěže životního prostředí pochází z průmyslových zemí, které také spotřebovávají 80 % všech surovin. Argument se proto už nehodil k tomu, aby zavazoval rozvojové země k odpovědnější populační politice, proto byla celý problém zdůvodněn **právem žen**, a to na konferenci v Káhiře 1994.

Na konferenci o světové populaci v Bukurešti v roce 1974 vyslovily tzv. nezávislé státy nezáčástněné v blocích, že **populační politika zavání imperialistickými záměry nejvyspělejších zemí**. Hned nato vypracovala bezpečnostní rada USA hlavní linie světové populační politiky USA. Tento dokument, který byl zpřístupněn až po 25 letech, mluví o nebezpečí destabilizace a ztráty rovnováhy v důsledku růstu obyvatelstva a růstu bídy v rozvojových zemích, o zajištění dodávek surovin a bezpečnostních zájmech USA. Rada varovala vládu před samostatným postupem v oblasti kontroly porodnosti v rozvojových zemích a doporučila mezinárodní spolupráci, dokonce i s vedoucími rozvojovými zeměmi, a to v jejich nejvládnějším zájmu. Měly tak zahájit činnost pokud možno **nadnárodní organizace** (jako Fond pro populaci OSN, Světová banka apod.) a **mezinárodní nadace spolu s nevládními organizacemi**. Výroční zpráva o plnění záměrů světové populační politiky z roku 1976 doporučila, aby se místo o „kontrolu porodnosti“ mluvilo o „plánování rodiny“ nebo ještě lépe o **odpovědném rodičovství**.

V žádné jiné zemi se nevydalo tolik prostředků na tvorbu ve-

Budova OSN v New Yorku

řejného mínění v oblasti kontroly porodnosti jako v USA. Ale také v žádné jiné zemi nevznikl takový protitlak a odpor proti této politice a jejím ideologickým základům. Nakonec USA zastavily svůj příspěvek do fondů OSN. Hned na to zvýšilo svůj příspěvek Německo.

V USA jsou však velmi silné nevládní organizace a nadace, které propadly protipopulační ideologii 70. let, podobně jako je tomu u německé nadace, která je propagační agenturou pro potlačování porodnosti a kriminalizaci těhotenství. Financuje ji podle Frankfurter Allgemeine Zeitung populační fond OSN a Rockefellerova nadace.

Velice úspěšné propagační kampaně

Mnozí občané si uvědomují obtíže, které hrozí starobnímu a nemocenskému zajištění v důsledku nedostatku dětí, kterých již třicet let ubývá. Taková kampaň je velice účinná. S důsledky našeho demografického dilematu pro pracovní

trh, stabilitu hospodářství a kulturu si budeme ještě dlouho lámat hlavu. A jak se zdá, budou nás rozvojové země v tomto dilematu následovat.

Již v roce 1988 se vyjádřil francouzský demograf Jean Bourgeois-Pichat, že rozvojové země převzou populační trend průmyslových zemí o 150 let později. Bylo tedy vypočítáno, že dnešní průmyslové země vymřou v roce 2250 a dnešní rozvojové země v roce 2400. Tím chtěl jen ukázat, že takové dlouhodobé prognózy nemají vůbec cenu. Vlastní jeho zájem platil srovnání vývoje populace v zemích křesťanských, islámských, v Číně a ostatním asijském světě a v Jižní Americe. Podle toho mají průmyslové země, které ještě v roce 1939 představovaly podíl 33,1 %, v roce 1988 již jen 23 %, poklesnout v roce 2100 na pouhých 11,8 % populace.

V rozvojových zemích po druhé světové válce každoročně stoupal ukazatel růstu populace, a to až do roku 1968, jak vědí demografové již 25 let. Od

té doby klesá. Děti, které dorůstají, mají již stále méně dětí než jejich rodiče a stále více se bude přibližovat počet narozených počtu umírajících.

Malthusův zákon růstu

V Evropě tomu bylo také tak. Je to jakýsi druh demografického zákona. Od poloviny 18. století nejdříve v Anglii v důsledku zlepšených životních podmínek obyvatelstva přibývalo. Jelikož hospodářské podmínky (zemědělství) se neměnily, začal populační přetlak. R. 1788 zveřejnil T. R. Malthus svůj spis „O zákonu růstu populace“. Tak vznikly podobné úzkosti a diskuse o přeplnění jako dnes. Mnoho Angličanů se vystěhovalo do Ameriky, Austrálie a do kolonií; britské impérium se rozšířilo. Doma však vedl tlak k novému rozvoji hospodářství. Začala industrializace

Anglie. Bez populačního tlaku by k tomu nedošlo. V 19. století vzrostl počet obyvatel čtyřikrát, a to s životním standardem v roce 1800 nečekaným. Pak se počet narozených opět začal srovnávat s počtem zemřelých, ve 20. století s rostoucí rychlostí.

Co ovšem nepatří k demografickému zákonu, je „pilulka po“ a potratová praxe od 70. let. Důsledkem je zrychlené stárnutí a scvrkávání obyvatelstva.

Demografické procesy nejsou ovšem idylické, tak tomu bylo i v Evropě. Za rané industrializace bylo mnoho bídy. Chudinské čtvrti v Liverpoolu a v Manchesteru byly podobné jako dnes slumy kolem měst v rozvojových zemích. Ale tento tlak byl současně silou k inovaci, aby se masová bída překonala.

Poručníkovi lidí

V rozvojových zemích je masová bída dnes ještě větší, protože rozvojový proces zde probíhá rychleji a za horších doprovodných podmínek. Na co Anglie potřebovala 200 let, to proběhlo Japonsku za 100 a v Koreji za 50 let. Nemuseli industrializaci již vynalézat.

I když některé dnešní rozvojové země to mají z mnoha důvodů těžší, dvě věci jsou jisté: Za prvé: bez populačního tlaku by se k moderní společnosti nevyvinuly. Za druhé: průmyslové země mohou tento proces podstatně urychlovat rozumnou rozvojovou politikou, která bere každého jednotlivce vážně. A právě **politika omezování porodnosti nebere člověka vážně.**

V rozvojových zemích nemají lidé více dětí, než by si přáli. Je jich jen více, než si přejí mezinárodní populační plánovači. A jejich plány fungují na místě jinak, než jak byly myšleny. Tím se problém relativizuje. Tyto organizace tihnou k tomu, předepisovat národům světa pokles populace a antikoncepční strategii. Již v roce 1985 prokázala jedna nezávislá studie na John Hopkinsově univerzitě v Baltimore, že tyto programy vysvětlují jen 20 % poklesu porodnosti. Z 80 % je to pokračující demografický přechod.

Protože protipopulační politika by chtěla potlačit populační tlak ještě dříve, než se stane podnětem k inovaci, nastává vážné nebezpečí, že se zabrzdí rozvojový proces. Podle „Der Spiegel“ již jedna z koryfejí plánování rodiny – Gro Harlem Brundtlandová prohlédla a prohlásila: „Zatímco průmyslové země nejdříve zbohatly a pak zestárly, rozvojové země zestárnou dříve, než dosáhnou bohatství.“

Budou rozvojové země za tento svůj pád do nouze mezinárodním populačním plánovačům děkovat?

Z Komma 21/2004
přeložil -lš-

Boží milosrdenství – poslední záchranná kotva před Božím hněvem

30. dubna v Jubilejním roce 2000 za přítomnosti 200 000 poutníků prohlásil Jan Pavel II. Faustynu Kowalskou za svatou a současně druhou neděli velikonocní za svátek Božího milosrdenství pro všechny diecéze světa. Ačkoliv od té doby uplynuly již čtyři roky, v našich katolických kalendářích stále není o tomto důležitém svátku žádná zmínka. Světlou výjimkou je např. kalendář Palotínů ze Staré Boleslavi. Jako by nám nezáleželo na tom, že Božský Spasitel nabízí ve svém milosrdném srdci útočiště a útulek pro všechny duše, zvláště pro ubohé hříšníky, že v tento jím samým vyžádaný den se jeho Milosrdenství obzvláště otevírá celému světu.

Svátek Božího milosrdenství, o který žádal Pán Ježíš svou dceru sv. Faustynu Kowalskou, byl biskupským dekretem zaveden v Polsku již v roce 1995, v Itálii v roce 1999 a pro celý svět v souvislosti se svatořečením polské světice 30. dubna 2000.

Chrám Božího milosrdenství v Krakově

Připomeňme si něco z Ježíšových slov. Nejsou napsaná v evangeliu, protože náš Pán měl za to, že je vyčteme z jeho utrpení a jeho smrti. Když se tak ne-

děje, přichází nám je prostřednictvím svých věrných duší vyslovit osobně:

„Hlásej světu moje Milosrdenství a moji Lásku. Plameny slitovnosti mě stravují. Jak rád bych je sdělil duším! Jak mě bolí, když mě nechtějí přijmout! Udělej všechno, co je v tvé moci, moje dcero, aby se úcta k mému milosrdenství rozšířila. Lidstvo poznamenané bolestí žádám, aby se ukrylo v mém Milosrdném srdci. Tam je chci zahrnout mírem.“

„Těm, kteří o svátku mého Milosrdenství přistoupí ke svatě zpovědi a svatému přijímání, rád udělím úplné odpuštění všech jejich hříchů.“

„Řekni duším, že z tohoto zdroje Milosrdenství mohou čerpat jen nádobou důvěry. Je-li vaše důvěra veliká, je moje štědrost bez hranic. Proudů mých milostí zaplavují pokorné duše.“

Není to právě nedostatek pokory, co nám brání přijmout s vděčností tento nezasloužený Boží dar?

„Každému, kdo bude uctívat obraz mého Milosrdenství, slibuji, že nezahyne. Slibuji vám vítězství nad Nepřítelem v životě a zvláště v hodině smrti. Já

ÚKON ZASVĚCENÍ BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Bože, milosrdný Otče, který jsi zjevil svou lásku ve svém Synu Ježíši Kristu a vylil ji na nás v Duchu Svatém, Utěšiteli, Tobě dnes v důvěře svěřujeme osudy světa a každého člověka. Skloň se k nám hříšným, uzdrav naši slabost, přemož všechno zlo, dovol všem obyvatelům země, aby zakoušeli Tvého milosrdenství, aby v Tobě, Trojjediný Bože, vždy nacházeli pramen naděje.

Věčný Otče, pro bolestné utrpení a zmrtvýchvstání svého Syna, měj slitování s námi a s celým světem.

Modlitba Jana Pavla II.

(Nahoře: Hlavní oltářní obraz chrámu Božího milosrdenství v Krakově)

sám vás budu hájit jako svou vlastní čest.“

„Dříve, než vystoupím při posledním soudu jako spravedlivý Soudce, jsou dveře mého Milosrdenství dokořán otevřeny. Kdo odmítá projít branou mého Milosrdenství, bude muset projít branou spravedlnosti...“

„Přeji si, aby bylo uctíváno moje Milosrdenství. Nabízím lidstvu poslední záchrannou kotvu. Ta se jmenuje utíkat se k mému Milosrdenství.“

Co více nám Pán mohl ještě nabídnout? Na co ještě chceme čekat?

Křesťané, muslimové a „náboženství laicismu“

Křesťanství v Evropě stojí mezi dvojím nebezpečím a musí si dát pozor dvěma směry: na expanzi islámu a na expanzi laicismu. Laicismus je tu chápán nikoliv jako neutralita státu, ale jako skutečné náboženství.

Proč Vatikán tak ostře kritizuje zákaz muslimských šátků? Cítí Jan Pavel II., že některým silám může jít o to, neutralizovat všechna transcendentní náboženství a pozvednout „demokracii“ za „náboženství humanismu“?

Kardinál Mario Pompedita vyslovil ostrou kritiku na adresu francouzské vlády, která zakázala na školách islámský šátek. V otevřeném dopise italskému listu *Il Giornale* položil otázku, jakým právem může stát nařizovat člověku a nutit ho, aby odložil část oděvu, která vyjadřuje jeho příslušnost k náboženství. Takovým zákonem nemá být podle kardinála zaručena světonázorová neutralita („laicita“) státu, nýbrž „nové náboženství laicismus“. Jak kardinál dále uvádí, francouzská zákoná předloha překračuje natolik princip laicity, že ji pozvedává jako „zbožštění samého principu“. Laicita se v návrhu zákona prezentuje jako jakýsi druh božstva, které musí určovat veškerý život ve Francii. Tím způsobem to, co mělo být synonymem svobody, se obrací proti jednotlivci jako popření jeho svobody.

Rychleji než se kdo nadál, může se uskutečnit to, před čím opakovaně varoval německý prezident Rau: Zákaz šátku bude krokem na cestě k laicizaci státu, „který odstraní všechny náboženské znaky z veřejného života“. Zda je to přiměřené a zda to odpovídá naší kultuře a tradici, na to se laicistický stát vůbec nebude ptát, až budou skoseny kostelní věže.

Prohlášení světové demokracie

Co je to laicismus? Je to úsilí (především ve Francii od doby Francouzské revoluce), které nechce ihned vyloučit všechno, co je duchovní a církevní, ale chce odloučit církev od státu. Jde te-

dy o neutralitu státu, se kterou je možno souhlasit. Laicismus však je navíc čistě imanentní světový názor, který striktně odmítá každé přesvědčení, které se za-

kládá na transcendentním světovém názoru.

Zajímavý je v této souvislosti malý exkurs. Teolog Johannes Rothkranz ve svém třídílném spisu „Nadcházející diktatura humanity“ píše mezi jiným: „Koncem roku 1940 se objevila současně ve Spojených státech a v Kanadě malá nenápadná knížka. Svazek měl jen 113 stran a nesl neskromný titul: *The City of Man. A Declaration on World Democracy (Stát člověka. Vyhlášení světové demokracie)*. Knižka neměla žádného autora, a místo toho ne méně než 17 vydavatelů. Mezi nimi se nachází také jméno německého spisovatele emigranta Thoma-

se Manna. Brzy nato, co se knižka objevila ve třetím vydání, takřka přes noc zmizela z regálů knihkupectví a z knihoven.“ O důvodech zde nebudeme raději spekulovat.

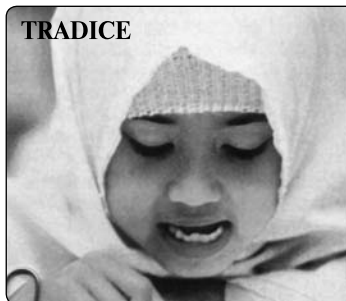
Nejdůležitější částí knižky *The City of Man* je větším písmem vytištěné „Prohlášení“, podepsané všemi sedmnácti vydavateli, které představuje základní program jednotného světového státu a celosvětové demokracie. Tímto základem je sama demokracie, chápána ovšem jako náboženství. Ona je „náboženstvím ducha“, ve kterém jsou obsažena všechna ostatní náboženství.

tak má nastoupit novou nikdy nekončící evoluci, směřující stále výše; člověk jako ideální typ je poslední smysl všeho bytí, jako absolutní a jako Bůh.

4. Dosavadní rozličná náboženství musí být integrována do tohoto „humanistického náboženství“. Taková náboženství, která odmítají integraci, protože tvrději trvají na svých dogmatech, budou vyhlazena.

5. Světový humanismus se může do ostatních států země rozšířit a prosadit jedině prostřednictvím amerikanismu.

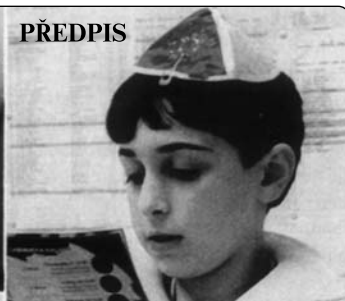
Hlásá se zde tedy výslovně čistý humanismus, který není nic

TRADICE

VYZNÁNÍ

PŘEDPIS

Tak to tvrdí vydavatelé. Obsahuje v sobě ve vyšším stupni a očištěně všechno, co pozitivního obsahují jiná náboženství.

Plán o pěti bodech

Plán pro uskutečnění „Státu člověka“ obsahuje pět bodů:

1. Má vzniknout jeden jediný stát, který zahrnuje celou zemi. Všechny národní státy budou zrušeny.

2. Tím má být zabráněno budoucím válkám. Bude nastolena demokracie jako jediná vládnoucí forma.

3. Demokracie se musí stát současně jediným a všeobecným světovým náboženstvím. Lidstvo

jiného než „náboženství demokracie“: „Demokracie znamená odevzdat se z celého srdce nejvyššímu náboženství, které ztělesňuje podstatu všech vyšších náboženství. Demokracie není nic více a nic méně než humanismus,“ praví se v *City of Man* na str. 33. Protože v demokracii musí být všechno v humanitě a nic proti humanitě ani nic mimo humanitu, bude budoucí světový stát vyhlášen jako „Diktatura humanity“ (str. 34).

Jedná se v případě *The City of Man* jen o mozkové přízraky a fantazie několika intelektuálů? O jednu absurdní teorii spiknutí? O program uskutečnění již dvě a půl století sledovaného cíle laicismu a liberalismu? Nevíme. A přesto se vynořuje otázka: Nejsou v politice, hospodářství a v Církvi zjevné náznaky, které odpovídají uskutečňování těchto cílů? Nestojí právě islám a křesťanství, přesněji řečeno římskokatolická církev s papežem a dogmaty, tomuto cíli v cestě? Stop kříži a šátku.

Celý svět – jeden stát?

Posvátná kráva ve Francii

Jak daleko už zašel laicismus v Evropě? Ve Francii je striktní odloučení církve od státu zákonem. Od Francouzské revoluce v roce 1789 platí odluka církve od státu jako základní pilíř republiky. Zákon z roku 1886 předepisuje, že učební plány a učitelé na státních školách musí být přísně laicističtí. Tak nesmí být např. v učebnici napsáno, že „Jana z Arku slyšela hlasy“, nýbrž jen „Jana z Arku věřila, že slyšela hlasy“.

Náboženské symboly nemají ve třídách co hledat, zákon, který by se týkal v této věci oblečení, však dosud nebyl. Pařížské národní shromáždění zákazem šátků otevřelo cestu pro zákaz jiných „nápadných náboženských symbolů“ na veřejných školách. Ve jmenovitém hlasování velká většina poslanců hlasovala pro vládní návrh.

A to je rozhodující bod v diskusi o šátku: Po zákazu části oděvu může následovat rigorózní vyloučení veškerých náboženských symbolů z veřejných prostor, ve Francii jako u nás. Protože – kdo stanoví hranice, od jaké velikosti je kříž „nápadný“?

Itálie a Španělsko

Letmý pohled do Itálie. Dočasně zavěšený kříž v jedné síni vedl ke sporu mezi katolickými a laicistickými poslanci. Státní rada „Národní aliance“ pověsil na stěnu historické zasedací síně na Kapitolu při projednávání rozpočtu kříž. Členové laicistické frakce protestovali tak vehementně, že zasedání muselo být přerušeno.

Vatikan označil za „absurdní a urážející“ soudní výrok, že musí být odstraněn kříž z jedné školy ve střední Itálii. Soud tak vyhověl stížnosti jednoho Itala, který přestoupil k islámu. I prezident Campi rozhodnutí soudu kritizoval. Kříž je ve školách také jako symbol hodnot, které „tvoří základ naší identity“.

Glorifikace liberalismu Josefa II.

Spor o kříže běží také ve Španělsku. Socialistická dělnická strana (PSOE) vyzvala konzervativní vládu, aby odstranila „všechny náboženské symboly, jako kříže,“ z veřejných škol. Tato největší opoziční strana předloží záhy návrh příslušného zákona. „Veřejné školy musí být neutrálním, nikoliv konfesionálním místem, které respektuje všechna zaměření víry a světové názory.“ Kříže ve třídách omezují toleranci vůči jinověrcům a ateistům. (Nyní je PSOE u moci a svoje plány prosadí. Pozn. př.) Křesťanům v Evropě zadul do tváře brutálně ledový vítr.

Babylonská věž

Bylo by to před dvaceti lety myslitelné? Co by se stalo, kdyby opravdu všechna náboženství byla naprosto „rovnoprávná“?

Vezměme si prostý příklad z praxe: vyučování náboženství

a svátky. Po zavedení výuky islámu na dvou berlínských školách bude nyní nabízena i výuka buddhismu. Z pověření Buddhistické společnosti v Berlíně ji povede Renata Novacková.

Jejími žáky jsou děti z asijských rodin a pár výrostků německých buddhistů. Školská správa musí nyní počítat s tím, že v příštím roce přijdou s požadavky různé pravoslavné církve, Svědkové Jehovovi a mormoni.

Pak svátky. V Belgii mají být oficiálně uznány muslimské svátky. Navrhla to křesťansko demokratická strana. Jedná se o konec ramadánů a islámský svátek obětí, aby si tyto

dny nemuseli muslimové brát dovolenou, když katolíci mají svoje svátky. Po muslimech budou následovat židé, buddhisté, svědkové, mormoni, apoštolská církev. Vyržít to společnost? Jak budou vlastně fungovat podniky a školy? Dnes slaví křesťané, zítra muslimové, pozítří svědkové. To připomíná babylonskou věž, kde všichni začali mluvit jiným jazykem a práce musely být zastaveny.

Postavit se proti laicismu

Jaké alternativy jsou myslitelné? 1. Multikulturní Evropa s rovnoprávnými náboženstvími vedle sebe, kde vznikají jmenované problémy. 2. Laicistická Evropa, která má jednotné náboženství „demokracie a humanity“. 3. Islámská Evropa, kde zatím nevíme, zda to bude islám „umírněný“, nebo „radikální“. Žádné krásné vyhlídky.

Ale je tu ještě jedna alternativa: křesťanská Evropa. Proč za ni nebojovat? Tak jsme to dělali v průběhu celých dějin. Slovy a skutky. Proč se nezasadit za naše křesťanské přesvědčení? Dělá to řada odvážných křesťanských politiků, novinářů, diplomatů a kněží den co den. Laicismus ukazuje svou pitvornou tvář stále zřetelněji. Postavit se proti němu, to je výzva pro další desetiletí, aniž bychom islám ztráceli ze zřetele.

Záleží na křesťanech, jak se na veřejnosti prezentují. Paradox ovšem je, když muslimská žačka nesmí nosit šátek a její katolická spolužačka vystavuje na odív jen svůj okroužkovaný pupek. Jsou důvody ke skepsi, ale i důvody k naději. Bojujme za svou víru s opravdovým přesvědčením a nasazením a počítejme s tím, že to něco stojí.

*Z Komma 21/2004
přeložil-lš*

Pedofilie na postupu?

Pedofilie neboli pohlavní zneužívání nezletilých, kterého se dopouštěli někteří duchovní, vyvolalo velké pozdvižení, pohoršení a soudní procesy, vymáhání odškodného v řádu milionů dolarů. Mezitím bylo šetřením v USA zjištěno, že pohlavní zneužívání, kterého se dopouštějí učitelé, nejméně 100x překračuje to, co bylo zjištěno u duchovních.

Současně však jsme svědky tendencí zaujmout k pedofilii podobný postoj jako k homosexualitě. Po mnoha letech čekání je v Belgii zahájen soudní proces proti zneužívateli mladistvých Marcu Dutrouxovi. Belgická justice se ještě nikdy netěšila tak velké mezinárodní pozornosti. Na proces se přihlásilo 1300 zahraničních novinářů, aby mohli o průběhu procesu referovat. Jedná se o sexuální zneužívání a o vraždu. Současně však probíhá ve společnosti proces, o kterém nikdo nerefereje: Lobbyistické skupiny a jednotlivci se pokoušejí „odlišit“ zneužívání mladistvých od údajně „neškodného sexuálního vztahu dospělých k dětem“. Stejně tak má být za zcela normální sexuální chování prohlášen sadomasochismus. Tento trend směřuje k naprostému uvolnění sexuální morálky. Lékařka Christl R. Vonholdová v časopise „Idea“ zveřejnila na toto téma pozoruhodnou analýzu. Vonholdová je vedoucí Německého institutu pro mládež a společnost v Reichelsheimu.

V západní společnosti se stále více rozmáhá hnutí, které tvrdí, že sexuální zneužívání dětí není ve všech případech škodlivé. Škodlivé je prý jen tehdy, když se jedná o násilí. Pedofilii je prý možno rozdělit na „zlou“ a „dobrou“. „Dobrá“ pedofilie je „erotické sexuální zacházení s dětmi, které se odehrává v rámci lásky a náklonnosti“. „Zlá“ pedofilie je jen taková, při které se používá nucení a násilí. „Dobrou“ pedofilii prý mohou děti prožívat pozitivně. Proto je třeba tento způsob sexuality odkriminalizovat. Nelze prý ji označit obecně za úchylnku nebo na-

rušenou sexualitu, spíše je třeba ji chápat jako „alternativní životní způsob“.

Pro mnohé z nás znějí tato tvrzení jako zcestná nebo nevěrohodná. Našla však své příjetí ve významných oblastech společnosti.

1. Oblast práva

V prosinci 2003 trestní komora mnichovského vrchního zemského soudu propustila z vazy pedofila s odůvodněním, že jeho sexuální jednání s chlapci a děvčaty ve věku od 6 do 13 let nezanechalo na nich žádné zřejmě poškození. Soudce se odvolával na to, že se „v těchto případech nic nedělo proti vůli dětí a ty byly evidentně na tomto způsobu sexuálního zacházení samy zainteresovány“.

2. Věda

19. května 2003 jednala nevlivnější Americká psychiatrická společnost na sympoziu v San Franciscu již podruhé o tom, zda

nemají být sadomasochismus a pedofilie vyřazeny z diagnostického seznamu sexuálních deviací. Argumenty přitom zněly do všech podrobností stejně jako v případě homosexuality, která byla ze seznamu vyřazena v roce 1973. V odůvodnění se říká, že pedofilie je druh sexuální orientace a může představovat normální chování. Pedofil není nemocná osoba, ale společenská diskriminace by ho do takového stavu mohla přivést.

Škrtnutí diagnózy homosexuality mělo mimořádně dalekosáhlé důsledky. Dodnes se v záležitosti homosexuality poukazuje na to, že Americká psychiatrická společnost homosexualitu v roce 1973 „normalizovala“. V důsledku toho byla homosexualita pozdvižena jako „alternativní životní styl“ a byla zavedena zákonná opatření uznávající životní partnerství homosexuálů. Normalizace pedofilie by měla záhy podobné důsledky a vedla by ke změnám v zákonodárství.

Výzkum

V posledních letech se objevily studie, podle kterých údajně sexuální styk mezi dítětem a dospělým není škodlivý, nýbrž může být prožíván pozitivně. Zvláště mladiství od 10 let prý neutrpěli při tom žádné škody, nýbrž proží-

vali sexuální zkušenost s dospělým pozitivně. Pokud jde o dobrovolnost dětí, uvádí se ve studii: Od věku deseti let mohou již děti dávat svůj souhlas. Ostatně je prý mnoho jiných oblastí, ve kterých rodiče nečekají na souhlas dětí, protože sami dobře vědí, co je „dobré“.

Homo-organizace

Holandská homosexuální skupina COC se chváli na svých internetových stránkách, že dosáhla snížení věkové hranice zákonné ochrany před sexuálním jednáním na 12 let. Holandský psycholog Theo Sandfort, který již v 80. letech uveřejnil studii „o pedofilních vztazích jako alternativním životním stylu“, byl až do roku 2001 vedoucím oddělení pro „gayské a lesbické studie“ na univerzitě v Utrechtu. Helmut Graupner, nejdůležitější zástupce rakouských homosexuálních hnutí, uveřejnil na internetové stránce pro homosexuální pedofilii dopis, ve kterém se zasazuje o „právo dětí na sexuální autonomii“. Graupner agituje pro to, aby se pedofilové mohli vyvíjet podle svého sklonu, když tak jedná v „rámci náklonnosti“. Graupner je současně členem komise expertů EU pro boj proti diskriminaci na základě sexuální orientace.

Zneužití a otroctví

Již dávno je známo, že sexuální zneužití je formou násilí i tehdy, když zjevné násilí chybí. Studie již dávno doložily, že „sexuální styk mezi dětmi a dospělými“ má zatěžující negativní důsledky pro osobnostní rozvoj dítěte a pro jeho schopnost vstoupit do manželství. Ostatně se sexuálním zneužitím je to jako s otroctvím. Otroctví musíme odsoudit, i když někteří otroci mohou své postavení prožívat „pozitivně“. Ale věci již velice pokročily: „Mezinárodní sdružení lesbiček a gayů“ (ILGA) se zasazuje o to, aby z evropského seznamu diagnóz byl vyňat sadomasochismus. Pak by platil za

NÁBOŽENSKY VYCHOVANÉ DĚTI LÉPE PŘEKONÁVAJÍ KRIZE

Děti, jejichž rodiče jsou nábožensky založení a vychovávají tak své děti, jsou v pozdějším životě více chráněny před dezorientací a lépe překonávají krize. To je závěr sympozia, kterého se ve Frankfurtu n. M. účastnilo 150 odborníků z výzkumu v oblasti politiky, církvi, vzdělání a výchovy. Náboženská výchova se musí díť za velké spoluúčasti rodiny. „Vztah k rodičům zprostředkuje vztah k Bohu.“ Obřad večerní modlitby stabilizuje děti citově. Nelze rovněž podceňovat roli prarodičů. Pro děti jsou důležité vzory pro soužití ve víře i v každodenní práci. Negativně působí na děti, jestliže vidí u rodičů nesoulad mezi základním postojem a chováním a když se v náboženské výchově používá donucení. Děti, které mají špatný vztah k matce, otci nebo k učitelé, nejsou s to odhalit v Bohu svého přítele.

Náboženská výchova v mládí zmenšuje pravděpodobnost kriminality a těm, kteří selžou, umožňuje rychlejší návrat k správnému životu.

„normální“ sexualitu jako homosexualita.

Zfalšovaná data

Jak je to možné, že naše sexuální morálka je stále více bezuzdná? Na to jsou jistě velice rozličné odpovědi. Jedna z nich se týká sexuálních „převratů“, jako byla sexuální revoluce v roce 1968, kdy byla proklamována svobodná sexualita bez hranic a bylo znehodnoceno manželství a rodina. Motem tehdy bylo: „To, co se pocituje jako příjemné, musí být taky dobré.“ Druhá odpověď se týká amerického sexuologa Alfreda Kinsey (1894–1956). Kinsey, který propagoval jako nikdo jiný „moderní“ pojetí sexuality, byl vehementním zastáncem normalizace homosexuality, sadomasochismu a pedosexuality. Jeho výzkumy o sexualitě jsou dodnes podkladem pro většinu vědeckých jednání o sexualitě. A to i přes to, že je obecně známo, že velká část jeho dat byla zmanipulována. Méně známe je, že Kinsey celá léta naváděl pedofily, aby zneužívali děti, aby on tak mohl získat data o údajné „normálnosti“ dětské sexuality“. Ve své zprávě „Sexuální chování muže“ vědecky dokazuje je orgasmy u kojenců.

Zmatená kultura

Jakmile došlo k tomu, že byl odmítnut židovsko-křesťanský obraz člověka, podle kterého sexualita v zásadě slouží k předávání života a k překlenutí propasti mezi pohlavími a má tedy své řádné místo jen v manželství mezi mužem a ženou, došlo k převrácení paradigmatu, jehož důsledky jsou přímo nedožité. Tato změna paradigmatu vyvolala zmatení v tom, co je v kultuře „normální“ a co „nenormální“. Tento zmatek vážně poškozují základy životní zdrženlivosti pro budoucích generace. Je zapotřebí opět mnoha mužů a žen, manželství a rodin, které by ve zmatku tohoto času představovaly pro budoucnost naději.

Kath-net a -idea

Mlčet znamená souhlasit

Mládež z celého světa spojuje svůj hlas

*Již více než milion mladých z celého světa dává o sobě vědět v OSN i v EU.
Je to jen další důkaz, že když se chce, dá se něčeho dosáhnout.*

Přísluví „Kdo mlčí, souhlasí“ se stalo pro malou skupinu mládeže podnětem, aby v průběhu konference OSN o světovém obyvatelstvu „Káhira +5“ v roce 1999 založila svou alianci. Je to Světová aliance mládeže (WYA - World-Youth Alliance), která za své čtyřleté trvání čítá dnes již více než 1 milion členů z více než 100 zemí světa.

Na 25 pozdějších členů se zamíchalo do konference „Káhira+5“ svými dotazy tak, že zanítily oheň, který hned tak neuhasne.

Skupina 32 mladých lidí podporovaná z UNFPA vystoupila na konferenci s tvrzením, že zastupují 3 miliardy mladých na celém světě a požadují podporu zdravotní péče pro reprodukční zdraví a s tím spojená práva na služby, jako je usnadněný přístup k antikoncepčním prostředkům včetně „pilulky po“ a k potratům, a to i bez vědomí rodičů...

26letá Anna Halpineová, prezidentka Světové aliance mládeže, si vzpomíná: „Řekli jsme těm mladým, že se svou listinou, kterou přečetli, jistě nezastupují ani nás, ani celé miliony dalších mladých lidí. Vyzbrojeni letáky a brožurami, vyjadřujícími nespokojenost s vystoupením těchto radikálů, vrátili jsme se příští den na konferenci a rozdali jsme delegátům informační materiály.“ S poněkud ironickým úsměvem dodala tato mladá Kanaďanka: „Po dvouhodinovém přerušení jednání nám několik delegátů z rozvojových zemí poděkovalo za naši přítomnost a prosili nás, abychom pokračovali ve své práci.“

Kultura života a důstojnost lidské osoby

Základní kámen a cíl Světové aliance mládeže byl položen. Jako „globální koalice mládeže a organizací mládeže“ dala si Aliance za cíl propůjčit

svůj hlas k podpoře důstojnosti lidské osoby na mezinárodní úrovni a přispět k solidaritě mezi mladými lidmi ve vyspělých průmyslových státech a rozvojových zemích. Organizace by chtěla vyvolat hlubší pochopení pro lidskou důstojnost v mezinárodních rozhodovacích procesech. Podle jejích názorů je zde velká část společnosti, která postrádá možnost dát najevo svůj hlas, a jsou to především ti, kteří si váží lidské důstojnosti, role svých rodičů a rodin, kteří doufají v jejich péči a respektují jejich podporu v naději, že by mohli zlepšit společnost, ve které žijí, když vybudují novou lepší kulturu, kulturu života.

Kultura života - ústřední záležitost WYA

„Od konference ‚Káhira+5‘ je jasné, že mládež hraje rozhodující roli a že jsou tu pro nás dvě možnosti,“ vysvětluje Halpineová. „První je stále číst noviny, zaplavovat lidi letáky a říkat jim - ‚A co my, nikdo s námi nemluví.‘“

Druhá možnost je podívat se na to, jak pracují mezinárodní organizace, vyhledat ty nejnadanější mladé lidi a účastnit se pravidelně mezinárodních společenství, vypracovávat návrhy a přicházet s nimi na veřejnost.“

Kmenové buňky a klonování

V posledních týdnech zaměstnávala organizaci konfrontace s evropskou komisí, která iniciovala návrhy zákonů o embryonálním výzkumu kmenových buněk. 27letá Gudrun Langová, předsedkyně Světové aliance mládeže v Evropě, která nedávno získala doktorát práv, se domnívá, že téma klonování patří nyní k neaktuálnějším, protože

*Gudrun Langová, předsedkyně WYA v Evropě,
před Evropským parlamentem*

mají být přijata celosvětová zásadní rozhodnutí. „Všechno záleží na otázce, jak se globální společnost dívá na lidskou osobu. Je to zboží, které si je možno libovolně objednat a experimentovat s ním a nakonec ho zničit, nebo má lidská osoba svou vlastní v ní zakotvenou cenu?“

V Chartě WYA, kterou musí každý člen podepsat, stojí, že důstojnost člověka spočívá v něm samém, je nedotknutelná a začíná okamžikem početí. „Věříme, že člověk může být především a nejlépe vychováván v rodině,“ prohlašuje Halpineová, „a jediné ochrana a potvrzení důstojnosti každého jednotlivého člověka mohou být základním kamenem spravedlivé společnosti.“

Hvězdicovitá cyklistická trasa napříč Evropou

V tomto roce plánuje Světová aliance mládeže k 10. výročí Roku rodiny, vyhlášenému v OSN, zvláštní akci. Aby se zdůraznil a přiblížil význam rodiny politickým institucím, uspořádá WYA hvězdicovitou cyklistickou túru Evropou, která začíná ve čtyřech různých zemích: v Irsku, Litvě, Portugalsku a Rumunsku. Trasy se sejdou 9. září v „hlavním městě“ Evropy – v Bruselu.

„Snažíme se zmobilizovat co nejvíce mladých, aby se vydali na cestu do Bruselu,“ říká dr. Langová. „Naše poselství pro všechny, kteří nesou odpovědnost, zní, že je třeba uchovat v Evropě klima příznivé rodině. Politickou vyjednávací taktiku kombinujeme s kulturními akcemi, jako je tato jízda na kolech, abychom veřejné mínění upozornili na určitá témata a aby se vytvořila síť stejně smýšlejících mladých lidí, která umožní setkání mládeže z celého světa.“

„V demokracii často nastává situace, že se naslouchá tomu, kdo mluví nejhlasitěji. Často schází v debatách na mezinárodní úrovni náležitá rovnováha,“ vysvětluje dr. Langová. Na seminářích a vzdělávacích akcích se

pokouší Aliance vyzbrojit mladé lidi potřebnými prostředky, aby se mohli zasazovat za ty hodnoty, které jsou v posledních desetiletích ignorovány.

Není to katolická organizace

I když se zdá, že názory a Charta Aliance odpovídají morálnímu učení katolické církve, není WYA zastřešující organizací pro mládež jednoho vyznání a sociálního původu, zdůrazňuje prezidentka Anna Halpineová. „Nikdy jsme se neorientovali na náboženské přesvědčení, to bylo od počátku jasné. Pracujeme v OSN a v EU pro lidská práva a lidskou důstojnost každé lidské osoby, protože pro nás platí všeobecně platná pravda týkající se lidské osoby, kterou je třeba chránit.“

Za čtyřletého trvání navštívilo již 600 mladých lidí konference OSN a 35 z nich absolvovalo tříměsíční speciální kurz v New Yorku. „Členství ve WYA není spojeno s členským příspěvkem. Aliance má zatím 10 000 individuálních členů, další přistupují jako organizace.“

Samotná organizace je strukturována regionálně a má své zastoupení v Bruselu (Evropa), New Yorku (Severní Amerika), Mexiku (Jižní Amerika), Nairobi (Afrika) a v Bangkoku (Asie). Pro Světovou alianci pracuje deset profesionálních pracovníků. Financování se děje výlučně ze soukromých příspěvků.

Světová aliance mládeže vyzývá mladé lidi ve věku od 10 do 30 let, aby na internetové stránce <http://www.europe4family.net> pod heslem „Family Matters“ napsali v rozsahu do 50 slov svůj názor, v čem spočívá význam rodiny. Nejlepší příspěvky budou prezentovány v Evropském parlamentu.

Internetová stránka WAY je: <http://www.worldyouthalliance.org>.

Z Komma 21/2004
přeložil -lš-

Boj o život nenarozených nekončí

Jedno dějství úsilí o záchranu života počatých dětí skončilo, protipotratový boj však pokračuje. Při hlasování v Poslanecké sněmovně 30. 3. 2004 ze 170 přítomných se pro zamítnutí poslaneckého návrhu na zrušení potratového zákona vyslovilo 134 poslanců, proti jich bylo 23 a 13 se hlasování zdrželo. Zamítnutí tedy nepodpořilo pouze 20 zástupců předkládající KDU-ČSL, ale i dalších 16(!) poslanců (sedm z ČSSD, sedm z ODS, jeden z US-DEU a dokonce i jeden z KSČM).

Jak po zamítnutí návrhu uvedl Jiří Karas, další varianta zákona může být předložena v nejbližší době. Karas zároveň zvažuje podání ústavní stížnosti proti nerespektování ochrany života před narozením, zakotvené v Listině základních práv a svobod. Za sebe i další poslance KDU-ČSL vyslovil Karas poděkování všem občanům, kteří po celou dobu přípravy a projednávání zákonu podpořili.

Ve dvoudenní sněmovní diskusi ve prospěch ochrany počatého života vystoupili především poslanci KDU-ČSL J. Karas, Jan Kasal, Michaela Šojdrová, Josef Janeček a Vilém Holáň. Pro zachování interrupčního zákona v nezměněné podobě byli

zejména zástupci ČSSD Milada Emmerová a Anna Čurďová, za ODS poslankyně Helena Mallotová. Ta předložený návrh označila za „snahu ultrakonzervativních věčných zachránců světa a jeho morálky zbavit svobodného občana práva rozhodovat o sobě, o svém těle, o tom, kdy a jestli vůbec na svět přivést děti“. Její kolegyně Eva Dundáčková zase tvrdila, že „muži by v této věci ani neměli hlasovat“.

Místopředseda sněmovny J. Kasal připomněl, že ochrana nenarozeného života je všelidskou hodnotou. „Není výplodem nějakých okrajových ideologií, nemá na ni monopol žádná církev či náboženská společnost, žádné občanské sdružení či spolek a už vůbec ne žádná politická strana,“ uvedl Kasal.

Na odpovědnost zákonodárců upozornil J. Karas otázkou, zda poslanci mohou připustit, aby někdo musel řešit své problémy usmrcením nevinného. „Opravdu můžeme bez skrupulí poslat matku pod kyretu a otci říci, že mu do toho nic není?“ otázal se. A jak upozornil J. Janeček, „zašlápnutí čolka je u nás trestné, ale zabití nenarozeného dítěte trestné není“.

Ferdinand Peroutka

ŠKOLA ZPOVĚDNÍKŮ

Jako odpověď na potřebu doby zavádí kardinál Bertone v Janově speciální školu pro zpovědníky, ve které se budou připravovat také exorcisté. Kardinál si přeje, aby zpovědníci byli dobře vyzbrojeni pro řešení aktuálních otázek svědomí, jaké se týkají např. manželství a nového vývoje medicíny. Je třeba také velmi citlivě zjišťovat a rozlišovat stavy posedlosti. Diecéze bude nabízet lidem možnost rozhovorů, aby byl správně rozpoznán jejich stav a mohli být odkázáni na kněze, který je pověřen příslušnou službou.

* * *

Počet členů anglikánské církve v Anglii dramaticky klesá. Oznámil to biskup z Manchesteru Nigel McCulloch. Bude-li to tak pokračovat, během jedné generace nezbude v ní víc věřících než v nějaké sektě. Z posledních let vystoupilo z církve 1,5 mil. věřících. Současný stav je 5,5 milionu.

Rodina má budoucnost

V minulých dnech oznámil Statistický úřad řadu čísel. Některá potěšila. Dokonce i počet narozených dětí byl loni o dva tisíce lepší než rok předtím, i když zemřelých je stále ještě o osmnáct tisíc víc než narozených. Počet rozvodů však ještě stoupl a počet sňatků byl v minulém roce nejmenší od první světové války.

Odborníci ukazují na různé příčiny, třeba, že mládež dále studuje, odkládá založení rodiny, až získá profesní postavení a slušné bydlení... Pokud by šlo jen o tyto důvody, muselo by se to už po tolika letech od společenské změny v zemi vyrovnat. Domnívám se proto, že je třeba konečně přiznat i jiné důvody, například: Nemá mládež díky příkladu starší generace a vlivu sdělovacích prostředků tak špatnou představu o hodnotě manželství, že po něm ani nemůže toužit? Někdy se říká, že se mladí bojí ztráty svobody a oběti, že nemají odvahu k rozhodnutí a přijetí trvalých závazků. Něco pravdy na tom asi bude, ale znám řadu mladých lidí,

kteří se nebojí námahy a hodně riskují, když objeví vysoké hodnoty a za každou cenu jich chtějí dosáhnout. Jsou obdivuhodní. Mají kolem sebe však mnoho věcí, které je lákají, a svobodu jejich rozhodování není možné omezovat. Mají-li pak skutečné hodnoty ve volné soutěži o jejich zájem uspět, záleží taky na jejich prezentaci.

Naše novinářka Petra Procházková, která žila nějaký čas v Afghánistánu, říká, že podle představ Afghánců jsou v Evropě a v Americe všechny ženy poběhlice, protože naše filmy jsou jen o rozvedených paničkách, které za večer vymění několik partnerů. A dodává: „Podle toho, co Afgháncům o sobě vysíláme, jsme zvrácení, nekulturní, přesycení, nečistý svět s hroznými mezilidskými vztahy. Řešíme jen malichernosti a ze msty se lidi vraždí, okrádají se a neustále souloží.“ Jestli nás podle našich televizních programů tak kriticky vidí vzdálení muslimové, jaké představy si o naši kulturu asi mohou dělat naše děti a naše mládež? Ja-

ké představy mohou mít o manželství a rodině?

Ve skutečnosti u nás žije taky mnoho krásných rodin, které jsou šťastné, mají děti, které vychovávají. Jejich rodiče dokázali rozvinout své otcovství a mateřství, umějí se radovat ze svých dětí, pro které žijí, a cítí se ve svém rodičovství jako plně realizovaní. K jejich rodinným pokladům patří vzájemná důvěra, úcta a láska, proto dovedou odpustit, když někdo chybuje, a začínat znovu, vždycky dávat šanci. Nejsou uchráněni problémů a zklamání, ale nezoufají, protože mají naději, a tak vytrvají i ve zkouškách a nakonec sbírají plody trpělivosti. Jejich děti pak mají dost důvodů pro založení manželství a touží vybudovat podobný rodinný krb, jaký zažily doma.

Najdeme už konečně odvahu vidět to hezké kolem nás a otevřeně o tom mluvit, ukazovat na skutečné hodnoty, abychom přispěli ke kultuře života? Najdeme odvahu vzepřít se těm, kdo stále nabízejí jen zlé zprávy a pokleslé zábavy? Jak to pohladí na duši, když se člověk setká s někým, kdo nosí dobré zprávy a probouzí naději! Takových budovatelů lepšího světa by přibýlo, kdybych se dnes přidal aspoň já. Pak bude naděje, že na řetěz dobra naváže někdo další. Kdyby letošní postní doba přinesla v mém životě takový plod, mohla by se utrhnout lavina dobra, která smete vládu beznaděje a rozkladu. Vzpourea dobrých, kteří přestanou spolupracovat na šíření špatných zpráv a kategoricky odmítnou bavit se hříchem, přispěje k radosti velikonočního rána pro naši společnost. Jen žádný strach z toho, že to může třeba i bolet. Ono je to už tak, nejdřív se musí přinést páteční oběť a pak přijde nedělní vzkříšení.

Rodina má opravdu budoucnost, jen je třeba, abychom nejprve sami znovu objevili její hodnotu a pak ji dovedli svým životem ukázat dalším generacím.

KRÉDO RODINY

Věřím

v Boha Stvořitele, Otce každého člověka, který je pramen všeho otcovství a mateřství, bohatý na milosrdenství a něžnost ke každému ze svých dětí, který miluje osobní láskou především ty nejchudší a osamělé, kteří nejvíce potřebují pochopení a odpuštění.

Věřím

v Ježíše Krista, bratra každého člověka, který žil v rodině nazaretské a sdílel tam radosti a bolesti každé rodiny.

Věřím

v jeho lásku, která se sklání ke každé bolesti, která přijímá hříšníky, která mění srdce člověka a žádá od těch, kteří ho následují, odříkání, vytrvalost a velkodušnost.

Věřím,

že Ježíš Kristus je Pán, protože jeho láska byla věrná až k smrti, obdivuhodná až k zmrtvýchvstání; protože spojil všechny do jedné rodiny, kolem jednoho stolu, aby nám dal za pokrm své tělo jako příklad své služby, jako styl otevřenosti, pohostinnosti a odpuštění.

Věřím

v Ducha Svatého, který vede život lidské rodiny k jednotě a míru, který mluví k srdci každého člověka, aby probudil odpověď víry a skutků.

Věřím,

že Trojice je Boží rodina a dechem její lásky žije a doufá každá rodina, že směřuje do její božské náruče jako k horizontu nekonečného dobra.

Věřím,

že Církev je rodina všech křesťanů, a děkuji Pánu, že jsem v ní našel světlo evangelia a milost ve svátostech.

Amen.

A. C.

Z *Medjugorje Torino 114/2003*
přeložil -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“

On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Odpověď na námitky proti filmu „Umučení Krista“

P. Thomas Williams, děkan papežské univerzity „Regina Apostolorum“, byl teologickým poradcem Mela Gibsona při práci na filmu „Umučení Krista“. Redaktor „National Catholic Register“ s ním hovořil o historických a teologických aspektech filmu.

Je to pravda, co tvrdí někteří biblisté a publicisté, že „Umučení Krista“ je plně historických a teologických omylů?

P. Williams: Gibsonův film byl podroben bezprecedentním, dosud nevídaným zkouškám, aby se v jeho pojetí Kristova utrpení a smrti našly chyby. To se dalo očekávat, když vezmeme v úvahu význam tohoto tématu. Přes toto nesmírné úsilí hraničí malicherné a o vlas se hádající námitky se směšností. Obvinění, že kříž je vysoký, Kristovy vlasy dlouhé, lidé v pretóriu u Piláta příliš mnoho a hřeby jsou v dlaních, jsou evidentně triviální ve srovnání s přinášeným poselstvím.

Mnoho podrobností opravdu nevíme a ani je nemůžeme s absolutní historickou jistotou znát. V takových případech jsou různé interpretace oprávněné. Skutečnost je taková, že jediným pramenem pro většinu těchto témat jsou vyprávění samotných evangelii. Nemáme Ježíšovu fotografii, současný životopis Pontia Piláta ani žádné výslovné zápisy o procesu kromě evangelii.

Jiné teorie o tom, jak tomu mohlo být, otevírají zajímavé cesty pro spekulace, ale nevyžadují souhlas rozumu. Když člověk čte některá kategorická tvrzení, jak věci musely probíhat, mohl by vzniknout dojem, že ti učenci našli nevýhradní historický materiál, týkající se Ježíšovy smrti. Když se však podíváme pod povrch, zjistíme, že některé exegetické hypotézy se zakládají na překvapivě sporých textových pramenech a je v nich velký podíl dohadů.

Můžete uvést některé příklady?

P. Williams: Gibson nestřílel od pasu, nýbrž všechny otázky důkladně zkoumal, než se rozhodl pro dlaně. Mnoho badatelů se domnívá, že hřeby prorážely Ježíšovo zápěstí a nikoliv dlaně, hlavně proto, že by neunesly váhu lidského těla. Turínské plátno propůjčuje této hypotéze pravděpodobnost, protože stopy krve jsou zhruba v místě zápěstí. Na druhé straně Tomáš v Janově evangeliu říká, že neuvěřil, dokud neviděl rány po hřebecích na jeho ruce. Jako vždy,

zůstává zde určitá nejasnost, protože řecký výraz ruka se může použít i v širším smyslu, takže ruka znamená celou paži.

V průběhu dějin měly stigmatizované osoby, jako František z Assisi a P. Pio, rány na dlaních a nikoliv na zápěstí a tam je také umísťuje křesťanská ikonografie.

Mimoto hřeby v dlaních mohou unést váhu těla, jsou-li použity spolu s provazy. Na základě těchto neúplných údajů se Gibson rozhodl prorazit hřeby dlaněmi a nikoliv zápěstím.

A množství lidí v Pilátově dvorě? Někteří teologové dokazují,

že tam byla jen hrstka lidí a nikoliv dav, jak ukazuje Gibson.

P. Williams: Opět. Nikdo neví s jistotou, kolik lidí tam bylo přítomno. To jediné, na co se můžeme spolehnout, jsou evangelia. Svátý Matouš hovoří o „mnoha lidech“ neboli zástupu a používá při tom stejný výraz, když popisuje, že Ježíš nasytil 4000 lidí (Mt 15). Tento výraz je natolik vágní, že dává dostatek prostoru k rozličné interpretaci.

Matouš také hovoří o pobouření, které začalo v pretóriu, což muselo být opravdu velké množství lidí, protože 20 nebo 30 lidí nezpůsobí pobouření. Ostatní synoptická evangelia mluví podobně o „zástupu“. Používají stejný řecký výraz, zatímco Jan mluví jen o židech, aniž by upřesňoval jejich počet. Gibsonovo pojetí se jeví jako odpovídající tomu, co se skutečně stalo.

Není to nevědecké a nepoctivé, vytrhávat volně fakta z evangelii?

P. Williams: Když chceme představit obraz nějaké historické skutečnosti, musíme si posloužit těmi nejlepšími prameny, jaké máme k dispozici. V tomto případě jsou to zprávy čtyř evangelii. Křesťané věří, že čtyři evangelia představují spolu dobrý obraz o tom, co se skutečně stalo. Z těchto čtyř textů můžeme načrtnout skutečně dobrý a dokonalý obraz posledních hodin života Ježíše Krista.

Mimoto Gibson neměl v úmyslu vytvořit dokumentaci o Kristově utrpení a smrti, nýbrž spíše uměleckou interpretaci těchto událostí, která se zakládá na historických faktech, ale odráží také jejich duchovní a teologickou hodnotu. Několikrát potvrdil, že „Umučení Krista“ odráží jeho osobní a nikoliv jediný možný pohled na toto utrpení.

Co zde Mel dělá, není nic nového. Toto směřování prvků různých evangelii má dlouhou tradici. Zbožná praxe meditovat o Ježíšových sedmi po-

sledních slovech na kříži přenáší různé výroky z různých evangelii do jediné meditace. Staletá tradice konat „křížovou cestu“ ukazuje podobně věřícím scény z různých evangelii i z mimobiblických pramenů. To je případ potní roušky Veroniky na Via Dolorosa, který Mel také převzal do svého filmu.

Ale není výsledkem moderního bádání, že se umučení Krista neudálo tak, jak to přináší evangelia? Jeden autor v „Boston Globe“ se například domnívá, že „vědci zcela jasně prokázali, že Kristova smrt se neudálo tak, jak to popisují evangelia“. Také „Baltimore Sun“ poukázal na tuto skutečnost. (Pozn. překl.: U nás jsme podobné názory slyšeli z úst Tomáše Halíka po předpremiéře filmu 31. 3. v Praze ve Slovanském domě.)

P. Williams: Musíme být velmi opatrní, pokud jde o moderní bádání, a nemůžeme se domnívat, že se jedná o monolitický blok nebo dokonalý souhlas všech badatelů. Existuje mnoho názorových proudů v tomto směru i v jiných otázkách Písma. Žádná tato teorie nenabízí absolutní prokazatelnost.

Proti existujícím teoriím, které zpochybňují historičnost některých zpráv evangelii o Ježíšově smrti, můžeme citovat četné protikladné exegetické studie, které potvrzují historičnost o procesu a Ježíšově utrpení.

Z anglicky psaných prací můžeme uvést N. T. Wrighta „Jesus and Victory of God“ (Ježíš a Boží vítězství), B. M. Myera „The Aims of Jesus“ a R. Browna „The Death of the Messiah“. Velice užitečná je starší studie významného a uznávaného kritického badatele G. R. Catchpolea „The problem of historicity of the Sanhedrin Trial“.

Mimoto Církev sama vyjádřila zcela jasně silou své autority svou vlastní neochvějnou víru v historičnost evangelii v koncilní konstituci Dei Verbum. Zde čteme: „Svatá matka Církev pev-

ně a vytrvale pokládá za jisté, že čtyři zmíněná evangelia, jejichž historičnost bez váhání potvrzuje, věrně podávají to, co Boží Syn v době svého života mezi lidmi pro věčnou spásu skutečně znal a učil až do dne, kdy vystoupil na nebe.“ (DV 19)

Mimoto neexistují žádné staré texty, které by zpochybňovaly základní fakta a vyprávění o Kristově utrpení.

Moderní výzkum přináší důležité studie a teorie, aby bylo možno Písmo svaté lépe chápat, ale tyto výzkumy nejsou vůbec důležitější než samotný kanonický text. A to říkám nikoliv kvůli křesťanské víře a teologii, nýbrž mluvím o historických textech. Nemáme zkrátka žádné lepší historické prameny pro to, co se odehrávalo v životě a utrpení Ježíše Krista, než čtyři vyprávění v evangeliích. Dobrá biblická exegeze má jako referenční bod vždy kanonický text, což Gibson respektoval.

Jak je to se zprávami „Associated Press“ z 26. února, kde se praví, že Gibson revidoval nauku 2. vatikánského koncilu, pokud jde o kolektivní vinu Židů na Kristově smrti?

P. Williams: Toto obvinění je přinejmenším ze dvou hledisek zcela nesprávné. Předně se koncilní otcové 2. vatikánského koncilu nepokládali za ty, kteří revidují dřívější nauku o této otázce. Koncil potvrdil kategoricky tradiční katolické učení, že všechny hříchy lidstva a zvláště hříchy křesťanů jsou odpovědné za Kristovu smrt, jak to mezi jiným konstatoval v katechismu Tridentický koncil.

V koncilním dokumentu „Nostra aetate“ se praví: „Třebaže židovští předáci se svými stoupenci přivodili Kristovu smrt, přece nelze to, co bylo spácháno při jeho umučení, přičítat všem Židům bez rozdílu, ani tehdejším, ani dnešním.“ (NA 4)

Za druhé: Gibson toto učení celým srdcem přijímá a opakovaně vyznal svoji víru, že za Kris-

tu představuje, nemá nic společného s násilím módních „akčních filmů“. Není to oslava násilí, ale oslava Lásky. Staví nám nesmlouvavě před oči, že cena Božího milosrdenství je nekonečně vyšší, než vůbec můžeme domyslet. Že Boží milosrdenství není blahosklonné Boží mávnutí nad „kdysi“ hříchy a nyní už jen „nedokonalostmi, slabostmi a poklesky“. Že Boží milosrdenství je nejvyšší a nejobolestnější i nejkrvavější obět, která je nezbytná k vykoupení z největšího možného zla, kterým je hřích, a k záchraně od nejstrašnějšího a nejúžasnějšího a nekonečného neštěstí, jakým je věčné zavržení v pekle. Gibsonův film provokuje zcela jinými „anti“, než je antisemitismus. Toto největší filmové kázání všech dob hlásá velice hlasitě antiirenenismus, antirelativismus, antiindifferentismus, antimodernismus, antilaicismus, antikvietismus, antiliberalismus.

A výsledek? Zločinci se po zhlédnutí filmu obracejí, zatímco teologové a vedoucí představitelé volají: „Pryč s ním!“ Neděje se tu totéž, co na Kalvárii?

Tento film je mnohým proto nepohodlný, že vrací původní hodnotu a význam tomu, na co by mnozí nejraději zapomněli. Zdálo se jim, že si tím život zjednoduší, a vůbec si nevšimají, že právě naopak vrhají svět do nevidané katastrofy. Tentýž Bůh, který se stal člověkem právě proto, aby podstoupil

toto utrpení a smrt jsou odpovědní hříchy celého lidstva, jeho vlastní na prvním místě. Rozhodl se proto, že se dá sám nafilmovat při tom, jak je vrážen hřeb do Ježíšovy ruky, jako vzpomínku na svou vlastní spoluvinu na Ježíšově umučení. Film odráží tuto nauku a jasně rozlišuje mezi jednotlivci, kteří ženou Ježíše na smrt, a židovským národem jako celkem.

Přesto New York Times uveřejnil esej z 28. února, že Gib-

výkupná muka, prohlásil ještě za svého života: *Cokoliv jste učinili jednomu z lidí, mně jste učinili.* Křesťanství není salonní idyla, ale **kříž** na vykoupení světa. V současném období lidských dějin, kdy lidské sobectví dosáhlo neobyčejného stupně naprosté bezohlednosti, posílá nám Boží milosrdenství v Gibsonově filmu *zrcadlový obraz* tohoto poselství: **To, co jste tehdy udělali mně, děláte nyní nejen mně, ale jeden druhému.**

Boží milosrdenství se nám znovu zjevuje jako **jediná záchrana** nejen pro jednotlivce, ale především jako **jediná záchrana pro svět.** Nenabízí nám nejen odpuštění, ale především **obrácení;** radikální změnu života, a tím i situace v ohroženém světě. Je naprosto nezbytné, abychom přijali jeho postoj a sami začali být **milosrdní jeden k druhému,** nenarozenými děťátky počínaje, přes hladovějící a bídou strádající svět, přes zaslíbenost sebevražděných i nacionalistických fanatiků až k trpicím a nemocným starým bratrům a sestrám. *Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.* Sebelépe míněná snaha po toleranci nesmí zastírat a tím méně potlačovat zcela nezbytnou nutnost hlásat hlasitě a důrazně, vhod i nevhod **všem národům: Není jiné spásy a záchran než v milosrdném Spasiteli Ježíši Kristu, který je týž včera, dnes i navěky.**

-red-

son představuje Židy jako krvežiznivou chátru. Římané jsou také označeni za zlé, konstatuje článek, ale zatímco proti brutálním Římanům vystupují jako sympatičtí protihráči Klaudie a Pilát, neexistuje žádná protiváha u Židů. Je tomu tak?

P. Williams: Právě naopak. Až na několik výjimek jsou Římané krutí a násilničtí, zatímco Židy se snaží Mel pečlivě rozlišovat a představovat v nuancích. Představuje protihráče při procesu v sanhedrinu, kteří označ-

jí proces za frašku. Tyto hlasy korespondují s osobami z evangelií, jako jsou Josef z Arimatie a Nikodém, dva Ježíšovi učedníci mezi židovskými vůdci.

Gibson ukazuje celou řadu židovských žen, které pláčou podél křížové cesty, jak o tom referují biblické zprávy. Židovská postava Šimona Cyrenského je od počátku popisována jako postava muže, který pomáhá Ježíši nést kříž, činí to dobrovolně a hájí Ježíše před římskými vojáky. Jeho Šimon je velice sympatický charakter a jeden voják mu nadává do Židů. Tim ukazuje pohrdání, jaké Římané k Židům chovali, a vyvolává tak pro Cyrenského sympatie.

Židovka Veronika nabízí Ježíši číši vody a podává mu roušku, aby si mohl utřít svou zkrvavenou tvář. Přitom tu chybí zmínka, že všichni Ježíšovi přátelé byli také Židé.

Když srovnáme zprávy evangelií s Gibsonovým představením, nacházíme velmi věrný souhlas, větší než u jiných filmových podob Ježíšova života, které dosud existují. Pokud Gibson něco udělal, pak jen to, že věci představil ve prospěch Židů a oslabil tak označení Židů za Kristovy protivníky v evangeliích.

Nikdo nemůže odcházet z filmu s pocitem, že se tady šíří poselství o kolektivní vině Židů. To potvrzují empirické výsledky, stále více diváků mluví o tom, že po zhlédnutí filmu pociťovali mnohem silněji svou osobní odpovědnost za Kristovu smrt.

A jak je to s Gibsonovým rozhodnutím ukázat jen Kristovo umučení bez většího kontextu jeho života a jeho učení?

P. Williams: Uprostřed oprávněné stížnosti na sklon Hollywoodu oslavovat ošklivost a zlobu, ukázal Gibson Ježíše Krista v okamžiku jeho nejvyšší oběti z lásky. Překvapivě stvořil Gibson něco, co zdůrazňuje vnitřní krásu Kristovu, dokonce v okamžicích hanby, „když v něm nenacházíme podoby ni krásy“ (Iz 53).

O moderované debatě po filmu „Umučení Krista“

Po promítnutí filmu v Multikině ve Slovanském domě v Praze dne 31. 3. 2004 v dopoledních hodinách proběhla debata moderovaná Doc. M. C. Putnou, které se zúčastnili (v pořadí jak seděli zleva) zástupce producenta (Bonton), dále filmový recenzent František Fuka, P. Tomáš Halík, pedagog Filozofické fakulty Martin Putna, dominikán P. Romuald OP, zástupkyně Mezinárodního reportu Iva Rejlová a zástupce Katolík revue Martin R. Čejka. Debatu obohatili též diskutující z publika.

P. Halík na úvod prohlásil, že má dojmy převážně negativní, že jde o film pro dnešní dobu, fascinovanou násilím (sex a násilí jako časté téma ve filmech), dodal, že jde o kýč, a kulturně historicky film zařadil podle jeho námětového soustředění do středověkého pojetí zbožnosti („... máme Krista milovat, protože tak moc trpěl...“), které ovšem až příliš odeznělo osvícenstvím, aby se pak vrátilo v romantismu důrazem na vášně a utrpení, „také přes Emmerichovou“. Podotkl, že Gibson nepochybně čerpal z A. K. Emmerichové, v jejíchž viděních, jak je zapsal její přítel Brentano, byla podle Halíka nepochybně někdy přítomna sadomasochistická složka a sadomasochistické zbarvení pak tento diskutující připsal i některým prvkům Gibsonova

filmu. Později v debatě dal film do smírující souvislosti s tradiční meditací nad utrpením Krista, jak to bylo vlastní řadě velkých světců.

František Fuka na rozdíl od Halíka neviděl film jako kýčovitý, Halíkem kritizované kýčovité postupy označil prostě za výrazové prostředky filmu, avšak vyjádřil rozpaky z toho, pro jakou vlastně diváckou skupinu je film určen. Divák musí být dobře obeznámen s evangeliem, aby pochopil řadu kusých narážek a aby zařadil správně postavy. Jako otevřeně se proklamující ateista neviděl ve filmu nic, co by ho uráželo.

P. Romuald doplnil několikrát vstupy Prof. Halíka o poukazy na snahu Mela Gibsona vylíčit „jak to opravdu bylo“; podotkl, že skutečnost byla ještě

Redaktoři Světa už film „Umučení Krista“ viděli na vlastní oči na jeho předpremiéře pro novináře ve středu 31. března 2004 ve Slovanském domě v Praze.

Považujeme jej za jeden z nejlepších filmů s náboženskou tematikou. Děkujeme Bohu, že jsme jej mohli už zhlédnout, a těšíme se, až jej znovu uvidíme při komerční produkci v našich kiněch. Doporučujeme jej všem svým čtenářům a prosíme, abyste pro něj získali co nejvíce diváků. Bude to pro vás všechny velký velikonoční dar Milosrdného Spasitele.

mnohem brutálnější, než film předvádí, násilí tedy není ve filmu účelem, ale vyplývá prostě z tématu. Více podtrhl pozitivní náboženský rozměr díla – bolestně se obětující lásku Spasitele-Bohočlověka, uskutečňujícího Boží plán vykoupení. Film předpokládá diváka, jenž se dívá očima zbožné lásky. Shledal, že „film se snaží být věrný historicitě události skrze biblické zprávy, tradici a učení Církve. Jasně je vidět, že jde o Gibsonovo dílo, které je ale po této stránce velmi zdařilé.“

Dalším z témat byl možný antisemitismus filmu. P. Halík řekl, že film nebyl antisemitský (rasistický), ale antijudaistický (proti judaismu jako náboženství) byl, přičemž podotkl, že antijudaismus historicky vyvolával někdy antisemitské náladky. Podle Martina Čejky antijudaismus ve filmu vyplývá nepochybně a zákonitě z tématu, historicky skutečně šlo o střet křesťanství a judaismu. Konfrontační vnímání bylo vlastní oběma stranám, křesťanství i judaismu, také talmud má výroky vysloveně protikřesťanské. Otec Romuald sice nepomíjel, že šlo o krutý střet uvnitř tehdejší židovské komunity, ale upozornil, že brutalitou ve filmu ohromují hlavně Římané v čele s populistickým Pilátem, jemuž je cizí ohled na pravdu, na pravdu práva a spravedlnosti. Kdo je tedy vinen? Ze závěrečného pohledu Piety ve filmu do hlediště diváků je zřejmé, že Gibson umísťuje otázku po vině do každého lidského srdce, jež právě vnímalo tento film.

...

Co se týče pléna, několikrát reagovalo potleskem na vstupy P. Romualda, hodnotící film

kladně: ty byly v souladu se zřejmým citěním publika spíše než kritické vstupy Halíka a Putny. Moderující Martin Putna poněkud nezvládl svou roli nestranného moderátora a posouval vyznění debaty ve prospěch kritiky Gibsonova filmu. Přitom ze všech diskutujících jedině on a P. Halík byli k filmu jako celku kritičtí. Závěrem dal M. Putna vážně-nevázně k lepšímu jakýsi bonmot v tom smyslu, že zvažuje podat žalobu na Gibsonův film pro nevhodné scény, jež kazí vkus katolíků, kteří chodí na scény plné násilí a ještě se jim to líbí. Dodal k publiku, aby se ovšem nenechali ovlivnit jeho názorem. Z publika zazněl pohotově mladý hlas: „To se neboj, my se nenecháme!“ a sklídl potlesk.

Tečkou za debatou byl vstup staršího účastníka z pléna, jenž silně emočním až konfrontačním tónem vyzval všechny, aby byli vděční Pánu Bohu, že mohli film vidět, a aby odešli z kina lepší než přišli („menší ťulpasové než předtím“).

Co může dodat autor této zprávičky? Určitě se jděte na film podívat. Je to, pravda, pro silné povahy. Přiznám se, že mi tekly slzy, a nebyl jsem sám... že občas jsem musel sklopit oči – už to bylo příliš kruté... Ale řekl jsem si – zbabělče, vezmi si za pokání, že se toho pozorně zúčastníš! Jděte na to. Nebojte se, máte-li srdce milující Krista a Marii, neublížíte si ani o sadomasochismus, ani o brutalitu, natož o antisemitismus nebo o jiný pomyslný „ismus“, a myslím, že z kina odejdete psychicky zdravější, než jste přišli. Přinejmenším já se cítím lépe... Co by tomu řekl psycholog?

Res Catholica, 2. 4. 2004
(Redakčně mírně kráceno)

KAJÍCÍ LUPIČ

Bankovní lupič James Anderson, který si před dvěma roky odnesl z místní banky 25 000 \$, navštívil v Palm Beach Gardens filmové představení „Umučení Krista“. Film na něho zapůsobil do té míry, že zatoužil očistit se od svého zločinu. Po představení se odebral na policii a ohlásil svůj čin. Doporučil policistům, aby také šli na tento film.

OPĚT ÚČINEK FILMU „UMUČENÍ KRISTA“

Houston. V Texasu se dostavil na policii 21letý Dan R. Leach, který v lednu zavraždil svoji milenku. Její smrt byla mezitím prohlášena za sebevraždu. Skutečný vrah se cítil zavázán odčinit svůj zločin poté, co zhlédl film Umučení Krista.

KULTURNÍ BOJ V USA

Liberálové z Hollywoodu jako protikampaň proti Gibsonovu úspěchu chtějí opět uvést do kin rouhavou parodii „Brianův život“, starou 25 let, která zesměšňuje Kristovo utrpení a smrt a kterou vyrobila skupina Monty Python a Flying Circus. Ve velkých městech už začala kampaň pod heslem: Mel, nebo Monty?

IV. PĚŠÍ POUŤ VRANOV nad DYJÍ – ZNOJMO – VELEHRAD

Motto: „Radost pro všechny lid“ (Lk 2,10)

16. – 21. 8. 2004 ● 16. 8. – 15 hod. – Vranov nad Dyjí – Znojmo (18 km) ● 17. 8. – 6.30 hod. – Znojmo – Miroslav (33 km) ● 18. 8. – 6.30 hod. – Miroslav – Blučina (33 km) ● 19. 8. – 6.30 hod. – Blučina – Žarošice – Věteřov (33 km) ● 20. 8. – 6.30 hod. – Věteřov – Sv. Kliment – Buchlovice (28 km) ● 21. 8. – 8.00 hod. – Buchlovice – Velehrad (8 km).
S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na 5 dnů. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Noclehy pod střechou na zemi. Zápisné na převoz a noclehy: 100 Kč.

SOBOTA 21. 8.: Příjezd autobusů do Buchlovic do 8.00 hod. (nemohoucí poutníky zavezou až na Velehrad).

● 8.00 hod. – společný odchod od kostela na Velehrad, obnova zasvěcení národa Panně Marii ● 12.00 hod. – mše svatá s otcem biskupem ● 15.00 hod. – společný program na nádvoří ● 16.00 hod. – závěrečné požehnání.

● Společný duchovní a obveselovací program ● Svatá zpověď během cesty ● Návrat si zajišťuje každý sám.

Zájemci se mohou hlásit na adrese: Ř.k. farnost Znojmo, sv. Mikuláš, tel. 515 224 694; Ř.k. farnost Vranov nad Dyjí, tel. 515 296 384.

Ř.k. farnost Vranov nad Dyjí nabízí také videokazety s amatérskou nahrávkou z pěší pouťi na Velehrad 2003 a se sedmiminutovým videoklipem propagujícím pěší poutě na Velehrad. Tyto filmy lze zhlédnout i na www.video.fatym.com.

DÍVČÍ PĚŠÍ POUŤ Z VRANOVA NAD DYJÍ DO KOSTELNÍHO VYDRÍ

Zahájení v sobotu 8. 5. 2004 v 6 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Vranově (je možno do Vranova na faru přijet už v pátek a přenocovat ve vlastním spacáku). Předpokládáný příchod do Kostelního Vydří přibližně ve 20 hodin. Následuje mše svatá a po ní návrat do Vranova (odvoz zajištěn). Na pouť je dobré se přihlásit, ať víme kolik nás bude, ale když se prostě objevíte, nikdo se na vás zlobit nebude. Jako přihlašovací poplatek zaplatí každá účastnice 30 Kč + příspěvek na dopravu (každá dle svých možností).

S sebou si vezměte: dobré boty, oblečení přiměřené počasí, pokrývku hlavy, dostatek pití, jídlo, náplast na puchýře, růženec, dobrou náladu a chuť to zvládnout.

Dívčí pěší pouť se půjde již podruhé a je určena všem dívkám a ženám, které si trůfnou ujít 43 km. Během pouťi se zpívá, modlí, povídá, prostě vše, co se dá zvládnout za chůze. Jako každá pouť má i tato své úmysly: **za nová řeholní povolání, za obnovu víry, za ženy trpící domácím násilím...** Každá poutnice může mít i svůj vlastní úmysl pouťi.

Podrobné informace a přihlášky: Petra Vaňková, tel.: 732 502 285 nebo 515 291 519, fara Štítary. V případě nepřítomnosti kterákoliv slečna katechetka.

Sdružení Vrstevnice zve mládež ve věku 15–35 let na poutní zájezd na Sardinii.

Kvalitní duchovní program, toulání po horách, koupání v moři, soutěsky, jeskyně, vodopády, doprava klimatizovaným autobusem Mercedes. Cena včetně stravy 8900 Kč. Termín: 2. 7. 2004 – 18. 7. 2004. Kontakt: www.vrstevnice.cz, telefon 777 640 206.

Orelské jednoty Dobříš a Kladno zvou na Slovanský seminář Orla, kulturní program, jehož cílem bude seznámit se s některými aspekty naší národní a křesťanské identity.

Seminář se koná v sobotu 17. 4. 2004 od 10 do 12 hodin v orlovně v Dobříši, ul. 28. října čp. 451 (vedle budovy Policie ČR, směrem do obytné čtvrti za Penny Marketem, poblíž hlavního náměstí v Dobříši).

Program: Ing. Jiří Urban (Česká společnost rukopisná): Stalo se před 1000 roky. Dobyť Pražského hradu a vyhnání Poláků knížetem Oldřichem roku 1004 ● MUDr. Roman Joch (ředitel Občanského institutu): Co je a není přirozené v lidském jednání (otázka homosexuality) ● Martin Čejka (Orel jednota Dobříš): Přenášení hor (úvaha o životní dezorientaci a cestě k duchovní jistotě). Součástí akce bude hudební vystoupení Tomáše Hameta, kytaristy a skladatele křesťanských písní.

Orel jednota Dobříš: br. Petr Vításek – tel.: 318 521 978. Orel jednota Kladno: br. Stanislav Vejvar – tel.: 312 247 910, e-mail: standa.vejvar@volny.cz

Další část četby na pokračování o PIU XII. bude z technických důvodů uvedena až v příštím čísle.

Liturgická čtení

Neděle 18. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,12–16

Ž 118(117),2–4.22–24.25–27a

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrotý; jeho milosrdenství trvá navěky.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 1,9–11a.12–13.17–19

Ev.: Jan 20,19–31

Pondělí 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,23–31

Ž 2,1–3.4–6.7–9

Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,1–8

Úterý 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděť se velebností.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,7b–15

Středa 21. 4. – nez. pam. sv. Anselma

1. čt.: Sk 5,17–26

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,16–21

Čtvrtek 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33

Ž 34(33),2+9.17–18.19–20

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,31–36

Pátek 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49

nebo Kol 1,24–29; 2,4–8

Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 10,11–16

Sobota 24. 4. – nez. pam. sv. Jirího nebo sv. Fidela ze Sigmaringy

1. čt.: Sk 6,1–7

Ž 33(32),1–2.4–5.18–19

Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,16–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 4.	PO 19. 4.	ÚT 20. 4.	ST 21. 4.	ČT 22. 4.	PÁ 23. 4.	SO 24. 4.
Antifona	471	518	518	518	518	1722	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	518	518	518	518	1349	518
Antifony	472	935	950	965	981	1350	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	514	520	523	526	529	1350	536
Antifona k Zach. kantiku	515	520	523	526	530	1350	536
Prosby	515	520	523	526	530	1724	536
Záv. modlitba	515	521	524	1348	530	1350	1353
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	519	519	519	519	519	519
Žalmy	474	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	521	524	527	530	534	537
Záv. modlitba	515	521	524	527	530	533	537
Nešpory:							
Hymnus	477	477	517	517	517	1351	517
Antifony	478	478	945	960	976	992	1715
Žalmy	478	478	945	960	976	992	1715
Kr. čtení a zpěv	513	516	522	525	528	531	1352
Ant. ke kant. P. M.	513	516	522	525	528	532	1352
Prosby	513	516	522	525	528	532	1718
Záv. modlitba	515	515	521	524	1348	530	1350
Kompletář	482	482	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Pat Alexander – Carolyn Cox: MALÁ DĚTSKÁ BIBLIE

Stěžejní příběhy ze Starého a Nového zákona, které převyprávěla Pat Alexander a barevnými ilustracemi doprovodila Carolyn Cox.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 256 stran, 199 Kč

MATKA MODLITBY

Malá brožurka se šesti modlitbami Matky Terezy a s barevnými fotografiemi této velké misionářky lásky 20. století. Vytiskeno na křídovém papíře.

Paulinky, brož., 114x74 mm, 16 stran, 27 Kč

Bernhard Jansen: JEZUITÉ V PŘÍRODNÍCH VĚDÁCH A VE FILOSOFII 17. A 18. STOLETÍ

Český překlad dvou studií německého historika filosofie, které podhalují nasazení těch, kteří formulovali filosofické názory v obtížném dějinném přelomu. Studie si všímají osobností, které jsou často opomíjeny. Vztah Tovaryšstva Ježíšova a jeho jednotlivých členů k filosofii v 17. a 18. století je založen, na rozdíl od 16. a 19. – 20. století, na jednotném vědeckém předmětu a má ucelený a osobitý charakter. Abychom tomu rozuměli a mohli to také ocenit, musíme zaměřit svou pozornost především na nepřetržitě trvání podstaty řádu, kterou mu vtiskl zakladatel, a na ducha řádu, Církvi tak často potvrzovaného. Nejde pouze o snahu po osobní křesťanské dokonalosti, ný-

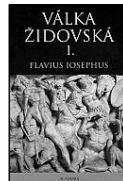

brž právě o apoštolské úsilí, o kompetentní přístup k vědecké tematice, a to se všemi prostředky přirozenými a nadpřirozenými, v celé jejich šíři a hloubce. Za druhé bychom měli mít na zřeteli všeobecnou kulturu, tehdejší stav věd, zvláště filosofie, situaci Církve, teologie a rovněž i náboženství či mravnosti vůbec. Z toho v mnohém ohledu ve srovnání s Řeky i se středověkou scholastikou a scholastikou 16. století plyne výrazně změněný postoj ve vztahu k filosofii. To platí nejen pro jezuity, ale i pro jiné řády, stejně jako pro diecézní klérus a angažované laiky. Vychází ve spolupráci s Centrem Aletti Velehrad-Roma.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., A5, 160 stran, 130 Kč

Flavius Iosephus: VÁLKA ŽIDOVSKÁ – I., II.

Autorem (narozen 37 či 38 – zemřel po roce 100) tohoto slavného, napínavého historického spisu je židovský historik, příslušník kněžského rodu v Jeruzalémě, který se jako velitel Galileje stal přímým účastníkem popisovaných událostí. První svazek, nazvaný Válečná předehra, líčí události, které předcházely židovskému povstání proti Římanům. Druhý svazek s názvem Zkáza Jeruzaléma popisuje dobývání Galileje, Samařska a Judeje římskými vojsky v roce 70 po Kristu. Děj vrcholí definitivní porážkou povstání v roce 73. Součástí každého dílu je rejstřík zeměpisných jmen a rejstřík vybraných osobních jmen.

Academia, reprint druhého vydání, váz., přebal,

I. díl – 314 stran, II. díl – 268 stran, 295 Kč za oba svazky (prodejné pouze jako celek)

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.